

ตำนานไผ่เขียน

คุณหญิงรเนติบัญญัติ แจกในการปลงศพ

สของคุณ

ภมยา เสมอใจราช โชติกเสถียร โชติกสวัสดิ์

ผู้เป็นมารดา

บ่มะแม พ.ศ. ๒๕๗๕

โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร

หมดอายุ 07/05/2565

หมดอายุ 07/05/2025

ถนอมยา เสมอใจราช โชติกเสถียร โชติกสวัสดิ์
วัน ๕^๑/_๒ ๓ ปีนาน พ.ศ. ๒๓๕๓
ถึงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๔

ประวัติสังเขป

ถมยา เสมอใจราช ผู้มรณะ เกิดณวันพฤหัสบดี
แรม ๘ ค่ำ เดือน ๓ ปีชาน พ.ศ. ๒๕๘๗ เป็นธิดา
พระยาไชยภูกราชเศรษฐี (เจ็สวัฬ) ผู้ต้นสกุล
โชติกสวัสดิ์ ข้าราชการในรัชกาลที่ ๕ ได้แต่งงานอยู่
กินเป็นภรรยาด้วยกันมากับเจ้าหมื่นเสมอใจราช (หมาก
โชติกเสถียร) ซึ่งเป็นบุตรพระยาไชยภูกราชเศรษฐี
(เถียน) ผู้ต้นสกุลโชติกเสถียร จนตลอดอายุของสามี
แลเกิดบุตรธิดาด้วยกันหลายคน มีพระยารณชัย
ชาญบุตร (ศข โชติกเสถียร) ผู้เป็นบุตรห่วยเป็นต้น
แลเจ้าหมื่นเสมอใจราช (หมาก) นี้ เป็นข้า
หลวงเดิมร่วมพระสหชาติในพระบาทสมเด็จพระจุลจอม
เกล้าเจ้าอยู่หัว ๆ ทรงใช้สรวบสนนิตติดพระองค์มาแต่ก่อน
เสวยราช ครั้นเมื่อเสด็จเถลิงถวัลย์ราชสมบัติแล้ว
ก็โปรดเกล้าฯ ให้รับราชการในตำแหน่งกรมมหาดเล็ก
ไว้รับคชบรรดาศักดิ์เลื่อนขึ้นเป็นชั้น ๆ ตลอดมาจนได้
เป็น เจ้าหมื่นเสมอใจราช จึงถึงแก่กรรม

๗

ถมยา เสมอใจราช ถึงแก่กรรมวันที่ ๒๑ กรกฎาคม
พ.ศ. ๒๔๗๔ คำนวณอายุได้ ๗๗ ปี ๕ เดือน

วันที่ ๑๓ มีนาคม พระพุทธศักราช ๒๔๗๔

ขอความอนุภาพเจ้าพระยานรเณตี ฯ เขียนตามพยาน
หลักฐานแลตามที่ได้รู้มาเอง

พระยานรเณตีบัญชากิจ

คำนำ

พระโสภณอักษรกิจ (เล็ก สมิติสิริ) ปรารภกับข้าพเจ้าว่า เรื่องนี้ที่แปลเป็นภาษาไทยและพิมพ์ขึ้นนั้นมีเป็นอนึ่ง เป็นเรื่องเทียบพงศาวดารข้าง เรื่องเกร็ดบ้าง แต่เรื่องสั้น ๆ เขียน ๆ ยังไม่เห็นใครแปลและพิมพ์ ถ้าได้จัดการแปลและพิมพ์ ขึ้นให้แพร่หลาย ก็จะเป็นประโยชน์ในทางความรู้ ด้วยชนชาวสยามมักจะรู้จักชอบเขียนโดยมาก เช่น ใ้เขียนเขียนเป็นต้น เพราะเป็นของมีแพร่หลาย มักเขียนไว้ในสถานต่าง ๆ และในภาษาเครื่องใช้สอยก็ดาษดื่น จึงขอให้ข้าพเจ้าลองแปลใ้เขียนออกก ข้าพเจ้าได้ลองแปลและเรียบเรียงตำนานที่กวยลซงเป็นเขียนที่ ๓ ในใ้เขียนให้พระโสภณอักษรกิจก็ชอบใจ ขอให้ข้าพเจ้าทำต่อไปให้จบบริบูรณ์ ข้าพเจ้าจึงได้แปลและเรียบเรียงตำนานเขียนอีก ๗ รวมเป็นใ้เขียนจบบริบูรณ์ ให้พระโสภณอักษรกิจตามประสงค์ หวังว่าจะเป็นเครื่องประดับความรู้ ได้ตามควร

พิมพ์โดย 07/05/2565

นายตัน เข้มหมื่น

วันที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๔

鐵拐李

示觀衆

๑. ทีกวยลี้

อักษรจีนเขียนดังนี้ 鐵拐李

ทั้งโตสโตขมา เมื่อครั้งโบราณยังมีชายหนุ่มคนหนึ่ง
ชื่อลิเหียน มีรูปร่างคมสัน สดขบญญาเฉลียวฉลาด
มีได้ คิคอ่านทำมาหากิน ชอบแต่ถือคัลกินเจอย่าเพ็ญ
ตะบะเสมอ ในกาลวันหนึ่งลิเหียนรำพึงว่า คนเราเกิด
แล้วต้องตาย ไม่มีใครอยู่ไปดังหมดดินสิ้นฟ้า ความ
อยากนั้น คือ ตายอันคมกล้า ตัดรอน ธรรมอัน บริสุทธิ์
เสมอ บศถาบรรทาศักกิตรพยสิ้นเงินทองล้วนแต่เป็น
ยาพิษ เขื่อให้ ใจคอเมามัวลุ่มหลง ถึงว่าไต่เป็นพระ
เจ้าจักรพรรดิ มีพระราชอาณาจักร จนถึงที่สุดแห่งทิศ
ทั้ง ๔ ก็เหมือนก้อนเมฆที่ลอยอยู่นอกพระจันทร์เท่านั้น
เมื่อหวนคิคไปตสสภาพทั้งหลายแล้ว เอ้อเฮอ ล้วนแต่
ไม่เที่ยง ท่าไมคนทั้งหลายจึงไม่พิจารณา ซึ่งปล่อย
ปลระใจ คอ ของ คนให้ตกไป จมอยู่ใน ห้วง แห่ง ความผัน

ให้โลกีย์ธรรมผกมัตเสียเวลาขเคอนที่ล่วงไป ไม่น่า
 หลงต่อธรรมคาของการวนเวียนอนินเลย เมลเห็น
 คิคเห็นเช่นก้อำลาญาคิมิตร เทียวไปตามข่าเขา
 แสงหาถ้ำธาราคัย ตั้งข่าเพ็ญตะบะอัยทโรงเจหลายข
 กียังไม่ถึงความล้ำเร็ว จึงคิกว่าเราถอคิลกินข่าเพ็ญ
 ตะบะโดยลำพัง ไม่มีครบาอารยสั่งสอนจึงไม่เห็นผล
 เราควรไปสุ่สำนักล้เลากันที่เขาคือขอมเป็นคิชย์ของท่าน
 อยู่เล้าเรียน ข้อปฏิบัติ การข่าเพ็ญ ตะบะ กัยท่าน คงจะสม
 ความปรารธนา เมลเห็นคิคคะนแล้ว ออกจาก
 สำนักมุ่งไปเขาคือโดยทางกันดาร ขุกข่าผารกขนเขา
 ข้ามห้วย เข้าเทียร ค้านอน ร้อนแรมไปหลายทิว
 ราตรี จึงบรรลุดังเขาคือ เขาขึ้นสูงเยยมเทียมเมฆ
 สะพรั่งไปค้วยพรรณพฤกษาชาติล้วนแต่ต้นสน แต่
 ละต้นสูงลิวโตใหญ่หลายอ้อมบรูษ ยามสายฉห้เมฆ
 ที่ลอยเลือน ตามไหล่เขา และยอกเขา ก็เปลี่ยน แผลงลี้
 สลขนำคยงนั ก เสียขงนทขินไปขินมาขันขานไฟเราะ
 ว่างเว ล้เห็นขมนกขมไม้เพลิกเพลिनอยู่จนมีคค้ำ

แล้วเคียวตรงไปถึงประตูถายกมอชนจะเคาะ จึงคิดได้
 ว่าเป็นเวลามืดค่ำไม่ควรจะเข้าไปรบกวนทำความรำคาญ
 ให้แก่ผู้วิเศษ ในคํานั้นเราจำต้องแรมอยู่ตามสัสมทม
 พุ่มไม้ พรุ่งนี้เช้าจึงเข้าไปหาขอเล่าเรียนข้อปฏิบัติกับ
 ท่าน ลึเลียนก็ฉะฉานแล้วก็พกนอนอยู่ทมไม้ อินใกล้
 ถานัน

รุ่งขึ้นเช้าลึเลียน ก็ชวนคุณเขียนนั่งสนทนากัน
 อยู่ในคหา พอลมร่าเพยกด้นขบยชาติหอมระรื่นเข้า
 ในถ้ำแปลกกว่าทกวัน ลึเลียนถามชวนคุณเขียนว่า
 ท่านทราบเหตุที่ร่าเพยกอกไม้หรือไม่ ชวนคุณเขียนว่า
 จะมีผู้วิเศษมาหา ลึเลียนว่าเราตรวจบัญชีเขียน
 ทั้งปวง ลึเลียนซึ่งจะได้ชื่อว่ามีกัวยล เห็นจะสำเร็จ
 เป็นเขียนในไม่ช้า ชวนคุณเขียนจึงให้โยคิน้อยสองคน
 ไปค เมื่อโยคิน้อยสองมาถึงลานหน้าถ้ำ เห็นโยคิน
 หนึ่งรูปทรงคมสันฉิวพรรณเปล่งปลั่งไม่พุ่มไม่ผอม ออก
 จากพุ่มไคหนีอินใกล้ คันสนใหญ่เคียวตรงมา โยคิน้อย
 ถามว่าท่านที่มานอาจารย์ลึเลียนใช้ไหม ลึเลียนได้ฟังก็ฉงน

จึงถามว่า เหตุใดท่านจึงรู้จักชื่อเรา โยคินน้อยตอบว่า
 ลีเลากุนอาจารย์ใหญ่บอกแก่ฮวนคุเซี่ยนว่า ท่านมาจะ
 ถึงฉวนน และใช้ให้ข้าพเจ้าทั้งสองมาคอยรับ ลีเลี่ยน
 ใต้ ฟังแล้วมีความยินดี และคิดว่าเราก็คงลีเลากุนคงจะ
 เคยอุปถัมภ์กันมาแต่ปางหลัง การที่เรามาครั้งนี้เห็น
 จะสมประสงค์ แล้วลีเลี่ยนก็รีบตามโยคินน้อยเข้ามาใน
 ถ้ำ เห็นลีเลากุนนั่งอยู่ที่อาสนะมีฉวรวรรณผ่องใส มี
 เบญจรงค์เป็นปฐมฉัทธา แต่ต่อไปอีกเห็นเซี่ยนตง
 หนึ่ง ผมขาวตายาวควยยาวถึงวาศ ทำทางผ่งผาย
 ลีเลี่ยนกระทำเคารพด้วยความขัตยนิท เซี่ยนตงสอง
 ค้านับตอบแล้วบอกให้ ลีเลี่ยนนั่งในท่อนควร ลีเลี่ยน
 ค้านับบอกแล้วว่า ข้าพเจ้าผู้ต่ำศักดิ์สทศตยัญญานอยู่ตั้ง
 บำเพ็ญตะบะโดยลำพังไม่มีครุษาอาจารย์สั่งสอน จึงไม่
 เห็นคุณประโยชน์แก่สกันน้อยหนึ่ง เพราะฉะนั้นจึงยกบา
 ฬานามมาสักเป็นสำนักศิษย์ของท่านผู้วิเศษ เพื่อ
 เล่าเรียนในการบำเพ็ญตะบะ ขอท่านผู้วิเศษจงเมตตา
 ปรารภช่วยสั่งสอนให้ข้าพเจ้าด้วย จะเป็นบุญคุณหาที่สุด

มีได้ บคนซาพเจ้าเป็นสานศิษย์ของท่าน เพียงแต่ยื่น
 สัตย์โหวทของครยาอาจารย์ก็ดีแล้ว ไม่สมควรจะนั่ง
 ให้ ผิดขนบธรรมเนียม ล้เถากนไต้ฟังจงว่า เรากย์
 เจ้าไต้พยปะกันณะทน เพราะเคยช่วยกันมาแต่ปางก่อน
 การทช่วยกันนั้นสมประสงค์ด้วยกันทั้งสองฝ่าย คราวนี้
 เราจะไต้ช่วยกันอีก เจ้าจงพยายามสงบอารมณ์ร่างกาย
 จังจะสงบ แม้อารมณ์แลร่างกายสงบแล้ว กามราคัก
 ไม่เกิด ก็เลศทั้งปวงก็จะปราศจากไป วิญญาณก็จะ
 ผ่องใสสะอาดขาวบริสุทธิ์ยิ่งกว่าสำลีโย นั้นและจึงจะถึง
 ความผาสุกไม่แก่ไม่เจ็บไม่ตาย เมื่อลเห็นไต้สัตย์
 วัชรสโหวท ความข คักขงเกิดชนชมทราบในการ
 ปฏิบัติของเขียนทุกสิ่งทุกประการ จึงกราบลงทพน
 แลว่า โหวทของท่านผู้ วิเศษน คอกกฎแห่งการบำเพ็ญ
 ตะปะอันแท้ จริง แลแล้วผินหน้ามาค้ำนัยอวนคเขียน
 อวนคเขียนจึงว่า ชอของท่านมีในปัญชีเขียนแล้ว
 อย่ำชวนชวายไปเลย จงปฏิบัติตาม โหวทของท่านผู้ วิเศษ
 เลิศ คงจะสำเร็จ เป็นเขียนในวันใดวันหนึ่งเป็นแน่

หมายเลข 07/04/2565

อวณคเชยงคกเตอนตงนนแลว จงสั่งให้ โยคน้อยไป
สั่งลเหยงน ลเหยงนกระทำเบญจางคประคษฐุ กราบลิ
เลากนสามครั้ง แลค่านับลาอวณคเชยงนแลวเคิรตาม
โยคน้อยมาดงหน้าถาแลวต่างก็ลกรลย

เมื่อลเหยงนมาดง ล่านก ค้งข่าเพ็ญ ตะปะ ตามโอวาท
ของลเลากน คอกระทำควมสำรวมจนอาการสาม
ลยสองสงข แลวถอทวิญญาณออกจากร่างเทยวไป
ณะที่ต่าง ๆ ใค้ตามควมค้องการ ขณะทวิญญาณของ
ลเหยงนออกจากร่างณะที่ต่าง ๆ มีผู้ ทริจกพบปะลเหยงน
แพยทุกแห่ง คนท้งหลายจึงทราวว่าลเหยงนสำเร็จฉาน
ตะปะ ต่างก็นิยมยินค้ไปมาหาสู่ ยอมคนเป็นคิษย์อยู่
เลาเรยงนด้วยกมี ในการวันหนึ่งลเหยงนกำลังสั่งสอน
คิษย์อยู่ เห็นเบญจรงค์สิ้งเข้ามาตามช่องทางต่าง
จึงกระทำควมสงขพิจารณาท ก็รู้ว่าลเลากนกับอวณค
เชยงนมาจนจะดง จึงรีบออกจากล่านกขนบชายชนไป
จนดงยอคเขา เงยแห่งนหน้าชนไปเบองบนทงลทค ไม่
เห็นมีอะไรรนออกจกอกันเมฆ ทเลอนลยไปนห้องเวหา

แล้วสั่งลิเหียนว่า เราจะนำเจ้าไปเที่ยวภาคตะวันตก ต่อ
 นี้ไปอีกสัปดาห์ เจ้าจงถอดวิญญาณไปด้วยกันกับเรา ว่า
 คงนั้นแล้ว ลีเลากนกับอวนคเขียนออกจากโรงเง
 ค้างชนชนกกระเวียนกลับไป ฝ่ายลิเหียนสั่งลีเลากน
 แล้วกลับโรงเง วันคืนล่วงไปได้ ๓๐ วัน โดยรวดเร็ว
 ลิเหียนจึงสั่งเอียงจอผู้ศิษย์ว่า เราจะถอดวิญญาณ
 ไปหาลีเลากนที่เขาหิวตามที่เขาตั้งไว้ ส่วนร่างนั้น
 ขอมอบให้เจ้ารักษาเพียง ๗ วัน วิญญาณของเราจะ
 กลับมาสร้างอย่างเดิม เมื่อครบเจ็ดวันแล้ววิญญาณ
 ไม่กลับมาสร้าง เจ้าจงเอาร่างนั้นเผาไฟเสียเถิด ถ้า
 ยังไม่ครบเจ็ดวันจงรักษาไว้ให้ดี อย่าให้เป็นเหตุเป็น
 อันตราย เมื่อสั่งเสียเสร็จแล้วลิเหียนเข้าฉานตะบะ
 ออกจากร่าง ลอยลี้วไปสู่เขาหิวไปด้วยลีเลากนแล
 อวนคเขียน
 ฝ่ายเอียงจอ ตั้งแต่ลิเหียนเข้าฉานถอดวิญญาณไป
 แล้ว ทั้งพยายามรักษาร่างของอาจารย์ล่วงมาได้
 หลายวัน พอครบ ๖ วันก็ประจวบคนที่บ้านมาบอก

หมดจด 07/05/2565

เอ๊ยจื่อว่า มารดาของท่านเจ็บหนักให้รีบกลับไปเร็ว ๆ
 จึงจะเห็นใจ ถ้าชกซาอยู่คงไม่ได้เห็นใจมารดาเป็นแน่
 เอ๊ยจื่อไต่ ฟังคนใช้ แจ้งว่าแม่เจ็บหนักก็ร้องให้พลางทาง
 ว่า อาจารย์สั่งให้เรารักษาว่างของท่าน ๗ วัน วัน
 ครบเจ็ดวิญญาณของท่านจะกลับมาสว่าง วันนพงถึง
 ๖ วัน วิญญาณของอาจารย์ยังไม่กลับมา แม่ก็เจ็บ
 หนักทำให้ละล่ำละล้ง ถ้าเราไปพยาบาลแม่ทางโน้น
 ว่างของอาจารย์ทางนี้ใครจะรักษา แล้วเล่าเรื่องให้คน
 ใช้ ฟัง คนใช้ จึงว่า อาจารย์ของท่านตายไปแล้ว
 บรรพชาคนตายแล้วจะเป็นคนมายังไงได้ นี่ตายไปถึง
 ๖ วัน ตับปอดไส้ฟังกจะเน่าเข็ยแทบหมด ท่านยัง
 คิดคอยอาจารย์เป็นคนมาอีก จะมีเป็นคนโง่เง่าเท่าต๋น
 ไปเสียหรือ ท่านลองคิดดูเถอะ อาจารย์อุปถัมภ์ศิษย์
 เมื่อเค็ยใหญ่ มารดาอุปถัมภ์บุตรตั้งแต่แรกปฏิสนธิ
 จะเอาบุญคุณของอาจารย์ กับบุญคุณของมารดามาเทียบ
 เทียบกันไม่สมควร ว่างอาจารย์ท่านก็รักษามาได้ถึง
 ๖ วัน ถ้าจะเป็นคนมาก็เป็นมาแล้ว ท่านคงสำเร็จเป็น

ร่างที่โรงเจ ใครจะกลบฝังขอลา ลีเลากุนหิวเหาะ
กล่าวเป็นปฤคนาว่า

๐ เกวียนเปล่าเต้าทางเดิม เพราะฮักเหิมเทเข้าสาร
ล้าลืออยู่ที่ลาน พอผ่านม้อกัความา
ฮาลัยร่างกายเก่า เป็นถ่านเถาถมสุฮา
กายจะมีมา หน้าตาใหม่คงไต่ยล

ลีเขียนไ้ ฟังปฤคนาไม่รู้เหตุผล แต่วันนั้นเป็นวัน

ครบ ๗ ความห้วงร่างมากชน เพราะเกรงจะเป็น

อันตราย จึงกระทำเบญจางคประภิชฐกรวยลีเลากุน

สามครั้งแลค่านขลาอวนค้เซียน รับกถึมาถงโรงเจ

ไม่เห็นร่างของตน ศิษย์ก็หายไป เห็นแต่ถ่านเถา

• ควันไฟยังกรุ่น ๆ ที่ข้างนอกกองหนึ่ง มีกระตูกปน

อยู่ด้วย จึงรู้ว่าเฮยจือผู้ ศิษย์เฒ่าร่างเสี้ยกัโทมันค้

พลางค้เคยนว่าศิษย์ ผดลัญญาวิญญาถลเห็นจิงว่าเหว่

เพราะไม่มีร่างลิตยี่ ล่องลอยระเหระหนไปตงวัน

๕๕
ตงคน

ครั้นมาลงเชิงเขาแห่งหนึ่ง เห็นทวากศพคน
 ขอตานยังไม่เนาเข้อย ทอดทิ้งอยู่คัพหนึ่ง หน้าตา
 หน้าเกลียด ผมแผ้วรุง ขาพิการข้างหนึ่ง มีไม้เท้า
 แลกลงเข้าสารวางอยู่ข้างศพนั้นด้วย จึงคิดว่าแม่เรา
 ไม่สถิตย์ทรากัน ไม่เห็นมีทวากอื่นที่ไหน แล้วหวน
 รุดลงปฤษฎาของลเลากน ก็รู้สึกเหตุการณ์แต่
 ปลายหลังแลปานเป็นอนสันความสงสัย จึงรบเข้าสถิตย์
 ทรากัน ๆ ก็เป็นคนมา เวทมนต์คาถาที่เล่าเรียนจาก
 สำนักต่าง ๆ คักคัสทอ ชนทันที เหตุด้วยวิญญาณมี
 ร่างอาศัย จึงขยับกายเปะปะลุกขึ้นหยิบไม้เท้าแลกลง
 มาเสกเข้า ไม่กลายเป็นเหล็ก ดงกลายเป็นน้ำเต้า
 เข้าสารกลายเป็นยาวิเศษ แล้วเข้าฌานตะบะพิจารณา
 ก็รู้ว่ามารดาของศิษย์ตายเสียก่อนศิษย์ไปถึง พลัง
 คิดว่าขคนเราสำเร็จเป็นเซียน อาจช่วยคนตายที่ยังไม่
 เน่าเข้อยให้เป็นคนมาได้ จึงตะพายนน้ำเต้าถอไม้เท้า
 เหล็กเคียวกระโผลกกระเผลกไปบ้านเอ็จจอ ขณะนั้น
 มีคนพยประลี้เหียน เห็นท่วงที่เป็นผู้วิเศษ จึงถามว่า

อาจารย์ มีนามยังไ้ สกฺลอะโร จะไปทางไหน
ลึเหียนหัวเราะพลางตอบว่า

๐ เราหรือซอลเหียน อาจารย์เปลี่ยนเรือกทักวอย
ตนลกแลเฮงซวย อาจหยิ่งร้ทกประการ
ไปทำไมตรีจิตต์ สมานมีตริที่แตกฉาน
อย่าเจ้าเซาซ่านาน บัวยการเปล้าไม่เข้ายา

แล้วขยไม่เท่าเหล็กกริบเคียวไปเร็วเหมือนลม คน
ฝันจึงคิดว่า อิตานเซียนแน่แล้ว แต่ทำไมจึงซอ
ทักวอย หรือจะแกล้งบอกให้ส้กับซาพิการทักของใช้
ไม่เท่าเหล็ก ถ้าวันหน้าพยประอิกเราจะวิ่งวอนขอของ
วิเศษท่านไว้สักสิ่งให้จงได้ คนทั้งหลายจึงเรียกลึเหียน
ว่าทักวอยลึ ตั้งแต่กาลนั้นเป็นต้นไป

ครันทักวอยลึมาถบ้านเอยจอ เห็นเอยจอรองไห้สอน
ทขอกยนกอดโลงถอนใจยาวแลตักน้หย้นที่ฟิงฝ่า แสดง
กิริยาเหมือนจะฆ่าตัวเอง จึงเข้าไปห้าม ว่าการเกิด
การตายเป็นกรรมตาของลึตัวจะเลือกเอาไม่ได้ นำทัก
ของบุตรปรนนิษัตริย์คามาธา แม้คิคามารคยังมี

หมดอายุ ๐๗/๐๕/๒๕๖๕

ชีวิตอยู่ บุตรต้องปรนบัติจนเต็มความสามารถ เมื่อ
 บิคารมารดาถึงแก่ความตายแล้ว บุตรต้องจัดหาเครื่อง
 หุ้ม ห่อ แลหีบ มาเก็บศพ บิคารมารดา ผงเสียบใน ที่ อันควร
 นำศพของบุตรมเพียงเท่านั้น ศพที่ในโลงเป็นอะไรก็ทำท่าน
 หรือ จึงทำทำทางเหมือนจะฆ่าตัวเอง เอ๊ยจ้อได้ฟัง
 จึงคิดว่า ตาแก่คนนเสือกางเกงสกปรก รูปร่างรุงรัง
 คลเหมือนคนขอทาน แต่น้ำเต้าที่ตะพาย ไม่เท่าเหล็ก
 ทลอนนแปดก้อย กิริยาวาจาช่างคล้ายกับอาจารย์ของ
 เรา จำจะเล่าความจริงให้แกฟัง ถึงเราฆ่าตัวเอง
 ความดีนินทาจะไต่ลศหย่อนลงบ้าง เมื่อคิดแล้วจึง
 เอ๊ยชนว่า ท่านผู้เฒ่าข้าพเจ้าขอเอ๊ยจ้อ ผู้ตายอยู่ใน
 โลงนเป็นแม่ของข้าพเจ้า แลเล่าเรื่องที่แล้วมาตั้งแต่ตน
 จนปลายให้ฟัง ยิ่งแถมทายอีกว่า ข้าพเจ้าผดศัญญา
 ครบาอาจารย์แลอภักตัญญูต่อมารดา มีความผิดอย่าง
 ใหญ่หลวงถึงสองประการ คักคักของสัตบุรุษเสื่อมเสียบ
 หมตลนเสียบเช่นนี้แล้ว ตายเสียบคักว่าจะอยู่ไปอีกทำไม
 ให้ช่วยการ เอ๊ยจ้อว่าตงนนั้นแล้วถอกนหย้นออกจะ

เชือกคอก ทักวณลเขาแย่งเอาถิ่นมาไวแล้วว่
 ความกตัญญูกตเวทีย่อยที่ใจ ท่านม่นำใจคิดงว่
 สมบูรณ์ควยความกตัญญูกตเวทีย่อยแล้ว การททำนตเตย
 ตนเองว่ไม่มีความกตัญญูกตเวทีย่อยนั้น นั้นและคือความ
 กตัญญูกตเวทีย่อยทแท้จริง เมอซาพเจยงเทยวไปตามบ่า
 เขาถาราร ไทพยประมุขเคษคนหนึ่ง ท่านให้ยาซาพเจ
 ไร่สำหรับช่วยสัตว์บรุษในเวลาคัษัน นยว่คนตายยัง
 ไม่น่าเขอย ถ้าไคยานนกินอาพนคนเป็นปรกติ
 นมารดาของท่านตายเพียงสองวัน ฤคนก็ฤคนาว
 เข้าใจว่ยังไม่แน่าเขอย ลองเข็คโลงเฮายาให้กินค
 ขางทอาพนคนมา เอยจอไทพงคใจมากกรวยลงกับ
 พนแล้วเทยวหาเครื่องมอมาเข็คโลง ทักวณลตรงเขา
 มาทโลงเอาไมเท้าเหล็กงทฝาโลงออก เทยวออกจาก
 นำเท้าเมล็กหนึ่งชยลงละลายน้ำในชาม เอยจอก
 ชากรรไกรมารดาบ์เฮายามาตรอก ในไม่ซำกพันคน
 เป็นมา เอยจอกกับคนไซช่วยกันพยงมารดาออกจากโลง
 ให้นั่งณะทอนควร หาน้ำหาเข้ามาให้กิน มารดาของ

เป็นมลายู 07522567

ก็นายวิเศษที่อาจารย์ให้ จึงไม่ช่วยอะไร แข็งแรงยิ่ง
 กว่าคนทั้งหลายในตำบลนั้น ต่อขึ้นไปอีกตั้งสี่ปี มารดา
 ของเอ๋ยจ้อจึงถึงแก่ความตาย เอ๋ยจ้อจัดการศพมารดา
 เรียบร้อยแล้ว อ้าลาญาติมิตรไปบำเพ็ญตะขะอยู่ใน
 สำนักเก่าของอาจารย์ ออกตั้งรอยบ ทกวยลงมาสงสอน
 ให้เอ๋ยจ้อเปลี่ยนร่างมนุษย์กลายเป็นร่างเซียน แล้วนำ
 เอ๋ยจ้อไปอาศัยอยู่สำนักเดียวกัน

蘇
瓠
齋

漢
鍾
離

๒. ฮั่นเจงหลี

อักษรจีนเขียนคั้ง 漢鐘離

ครั้งราชวงศ์ฮั่น ตรงกับ พ.ศ. ตั้งแต่ ๓๓๗ ถึง ๗๒๓
ยังมีนายทหารคนหนึ่ง ชื่อเจงหลีกก เป็นบุตรเจ้าเมือง
หนตง เมื่อคนทเจงหลีกกเกิดนันทจวนเจ้าเมืองมรคัม
สว่างไพลง คนทั้งหลายคิดว่าไฟรบไปช่วยก็ไม่เห็นมี
อะไรรุ่งเช้าจึงรู้ว่าเจ้าเมืองได้ถูกผู้ชาย ขณะทเจงหลีก
กก็คลอจากห้องมารดานรูปโฉมสูงใหญ่อันล่ำราวกัย
เด็ก ๓ ขวบ หน้าผากกว้างขนคิ้วตกตายาวงมุกใหญ่
ปากกว้าง และไม่ร้องไห้ไม่กินนมเหมือนเด็กทั้งปวง
ตั้งหลายวัน วันครบ ๗ จึงร้องไห้พลางพูดว่า ตัวอยู่
ที่ดาวทงษี ชื่อเสียงปรากฏถึงชั้นคัลิต บิคามารดาได้
ยินลูกแกง ๆ พุทก็พิศวงแลคิดว่าเป็นบุพพนิมิตร์อันเลิศ
เจงหลีกกก็โตใหญ่แล้วมีสติปัญญาว่องไว เล่าเรียน
หนังสือเล่าราฟิไชยสงครามผูกพิศเพลงอาวอเซียวชาญ

โดยรวดเร็ว แล้วเขาทำราชการได้เป็นนายทหารอยู่ที่
เมืองหลวง

ครั้นพวกไทวชนยกกองทัพมาตีเมืองค่าน หัวเมือง
มีบอกมายังเมืองหลวง พระเจ้าแผ่นดินรับสั่งให้ขุนนาง
ผู้ใหญ่จัดตั้งแม่ทัพยกไปกำจัดข้าศึก พวกขุนนางเห็น
พร้อมกันให้แต่งตั้งเจงหลีกเป็นแม่ทัพ พระเจ้าแผ่นดิน
ทรงเห็นชอบ จึงตั้งแต่งให้เจงหลีกเป็นแม่ทัพยกไป
ช่วยหัวเมืองค่านทาง เจงหลีกได้เป็นแม่ทัพแล้วประชุม
ทวยหาญพร้อมทวยอาวุธยุทธภัณฑ์ จึงว่าแก่นายทหาร
ทั้งปวงว่ากองทัพไทวชนยกมาเหยียบย่ำเมืองค่านครั้น
เราจะคิดอ่านทำการ ครั้นท่านทั้งหลายอย่าได้ โลเลจง
เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกำจัดข้าศึก อย่าให้มาใกล้
กราบพระราชอาณาจักร จึงจะสมควรคชชาติทหารของ
พระเจ้าราชวงศ์ชั้น และยิ่งกว่านั้น คชคิของลูกผู้ชาย
ถึงเสียชีพก็อย่าเสียสัตย์ ผู้ที่มอบกายเป็นพลรบแล้ว
ถ้าไม่หวังใยชานชอง พิมพ์อายุ 07/05/2565 เขาต่อสู้ข้าศึกก็ไม่หวังใยตัวตน
หวังแต่การมีไชยเพื่อเป็นเกียรติยศ แล้วเจงหลีกก็ตั้ง

แต่งนายทหารทั้งปวงให้เป็นนายหมวดนายกองตามคุณ
 วุฒิ ครั้นตระเตรียมเสร็จแล้วยกกองทัพออกจากเมือง
 หลวง พวกขุนนางที่ชอบพอกับเจงหลีกก็ต่างก็ไปส่ง
 กองทัพ มีคำฉันทผู้ไปส่งกองทัพแต่งไว้เพื่อเป็น
 เกียรติยศปรากฏอยู่ ได้แปลคำฉันทที่ข้านั้นลงเป็นกาพย์
 คั่น

๐ ขุนพลชัยพลกลา	ยาตราทัพปราบริบ
แหลมหลาวง้าวอน	วาวแววชัยชัยศรีศรี
โทชวนจงแพ่	ตะดาวดินถมยถพิ
เหลือคายตะกายหนี	กลัษไปบ้านไม้หาญมา
เลื่องซอลอนามทั่ว	ข่อมเกรงกลัวทกทิดา
ปรากฏยศศักดิ์กา	ตราลิกขิตติคพงศาการ

เจงหลีกก็อ้าดาญาตีมิตรแล้วเกรทัพไปหลายวันจึง
 ถึงเมืองกย กองทัพโทชวนตั้งค่ายอยู่ที่ปลายแดน
 เมือง เจงหลีกก็ขับพลออกรบพุ่งเข้าศึกโต ไชยชนะทั้ง
 สองครั้ง ทักวอรัชเมฆลอยมาทางนั้นต้องกลืนทราภคพิ
 วจ์แลลงมาเห็นแม่ทัพราชวงศ์ชั้นชัยไพร่พลไล่ฆ่าพัน

ไทวชน เป็นอลหม่าน ก็ล้าลึกคำล้เล่อกนชนไต้ว่า
 ทรากศัพชัษชอนอยุ่ที่แขวงเมืองกัฎยตงหมนตงแสนนั้
 เหตุด้วยเขียนรึกษาห้องสมตทเมืองสวรรคค์ มีความผิด
 ถูกลงโทษให้ลงไปเกิดในโลกมนุษย์ชองเจงหล็กก ไต้
 เป็นแม่ทัพของราชวงศ์ซันยกมากำจ้กกองทัพไทวชน
 จนกลนทรากศัพเหม็นพงชนไปตามห้องเวหา เจงหล็กก
 มีความผิดเล็กน้อย ไม่ถึงกับต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่
 หลายชาติ คงจะมีเขียนคนใดคนหนึ่งซ้กเจงหล็กก
 ให้พ้นเวรพ้นกรรมจากโลกมนุษย์ มาเข้าเขตร้เขียน
 เป็นพวกเดียวกับกับเรา ตั้งบำเพ็ญตะขะล้างบาปล้าง
 กรรมสันแล้วจะไต้กลับไปรักษาห้องสมตคังเก่า บั้ดิน
 บั้เงอูให้เรามาพบปะแม่ทัพของราชวงศ์ซันสมกับคำของ
 ล้เล่อกนว่า คงจะเป็นเจงหล็กกนั้เอง กองทัพไทวชน
 จ้งแตกกระล้ระสายล้มตายเป็นอันมาก ถ้าคนอื่นเขียน
 แม่ทัพมาไหนเลยพวกไทวชนจะยับยั้งถึงอย่างนั้น หน้า
 ที่แม่ทัพนั้ชองผู้ ๐๖/๐๕/๒๕๖๕ อดต่างหาก เจงหล็กกไม่ใช้คนสามัญ
 ไม่ควรเมามัวลุ่มหลงด้วยลาภยศ เทียบรวรามาพัน

พวกก่อสร้างกรรมคงกินพอกหางหมู เเงหลักก็จะไ้
สำเร็จเป็นเซียนในชาตินี้ ถ้าเราไม่ช่วยก็จะต้องเวียนว่าย
ตายเกิดอีกช้านานจึงจะไ้สำเร็จ เราเป็นเซียนควรถอ
เอาแต่ความเมตตาปราณีเป็นใหญ่ แม้ใครมีอุปนิสัย
จะไ้สำเร็จก็จะช่วยอุปการะให้ผู้นั้นสำเร็จเสียโดยเร็วจึง
จะถูกต้องคลองธรรมของเซียน เมื่อทักวอลลคคคะน
แล้วลงมายังพื้นดินอันใกล้ค่ายโทวฮวน แปลงเป็นตาแก่
ถือไม้เท้าเทิรมา

ฝ่ายปคยู่แม่ทัพโทวฮวนคุมไพร่พลมาตั้งแสน หวัง
จะรบราฆ่าฟันนายค่านายทางแย่งเอาหัวเมืองปลายแดน
ของราชวงศ์ซัน ครั้นถูกกองทัพราชวงศ์ซันยกมารบ
กองทัพของตนพ่ายแพ้ถึงสองครั้งเสียไพร่พลเป็นอันมาก
ปคยู่รวบรวมพลทหารที่แตกฉานชานแซน คั้นมาเข้า
หมวดเข้ากองไม่ถึงครึ่ง เป็นเหตุให้เกิดความวิตกมาก
จึงปรึกษานายหมวดนายกองทั้งปวง พอทหารยามมา
แจ้งว่ามีตาแก่คนหนึ่งจะเข้ามาหา ปคยู่จึงคิดว่าตาแก่
ที่จะมานคงไม่ใช่กิลคัก ถ้าเราเห็นท่วงทพुरुเป็นคนของ

เจงหลีกักให้มาล่อลวงก็จะจับมาเสีย แล้วสั่งให้ทหาร
 นั้นปล่อยยี่ให้ตาแก่เข้ามา ทีกว๋ยลแปลงเข้ามาดงก็ยืน
 คำนับไม่กราบไหว้วตามธรรมเนียม ปุกยี่เห็นท่วงทีกริยา
 ตาแก่ไม่ใช่คนสามัญจึงเอ่ยขึ้นว่า ท่านผู้เข้ว่ามีธรร
 ะอะไรหรือจึงมาหาเรา ทีกว๋ยลแปลงจึงว่าข้าพเจ้ามา
 แสดงความยินดีด้วยท่าน ปุกยี่ว่าเราเสียทัพขย็ยเป็น
 ท่านไม่รู้หรือ คำที่ว่าแสดงความยินดีนั้นเป็นคำเยาะ
 เย้ยกระมัง ทีกว๋ยลแปลงจึงว่าการทำสงครามชนะและ
 แพ้เป็นธรรมดาเหมือนกันเล่นหมากรุกไม่ควรวิตก ถ้า
 ท่านเชื่อข้าพเจ้ายกไปปล้นค่ายเจงหลีกักในคืนวันนั้นเห็น
 จะแก้การพ่ายแพ้ให้กลับมีไชยชนะได้ เหตุด้วยไพร่พล
 กองทัพราชวงศ์ซ่งกำเริบในการมีไชย มีความประมาท
 ไม่ระมัดระวัง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงว่าถ้ายกไปปล้นค่าย
 ก็จะได้ไชยชนะ ทีกว๋ยลแปลงพูดเท่านั้นแล้วก็ลากลับ
 ไป ครั้นตาแก่ลากลับไปแล้วปุกยี่ครุฑครองคต้อยคำ
 ที่แนะนำดีของตำราพิไชยสงครามก็เห็นชอบ จึงสั่ง
 นายทหารทั้งปวงให้แยกไพร่พลออกเป็นสี่กองยกไปชุมนุม

อยู่ใกล้ค่ายข้าศึก ถ้าเห็นไปโพลงชนก็ให้ขยพลเข้าระดม
 ต่ค่ายข้าศึกทั้งสถาน นายทหารคนหนึ่งชอบตชตพดชน
 ว่าแม่ทัพราชวงศ์จีนมีบุญญาธิการ ข้าพเจ้าสงสัยถอย
 คำตาแก่จะเป็นกลศึก ปกติขยขยปากจะพูด พอดทหาร
 ยามมาแจ้งว่า ตาแก่คนนั้นไปถึงประตูค่ายก็หายไป
 ปกติจึงว่าแก่นายทหารว่า พระขรรมีเจ้านายของเรา
 ยิงปืน จึงบรรดาให้เทวดาแปลงเป็นตาแก่มาชี้ทางให้
 เราได้ไชยชนะ ท่านอย่าสงสัยเลยจงรีบทำการไปเถิด
 นายทหารทั้งปวงให้ไพร่พลหุงหาอาหารกินอิ่มหน้าเสร็จ
 แยกออกเป็นสี่กองยกไปชุมนุมคอยเวลาอยู่ ปกติเลือก
 สรรพพลทหารที่แกลวกลำรือยหนึ่งให้ไปจุดค่ายเจงหลกก
 ฝายกองทัพราชวงศ์จีนครันได้ไชยชนะข้าศึกถึงสอง
 ครัน เจงหลกกจึงรางวัลไพร่พลเลี้ยงเหล้ายาอาหาร
 ทวยหาญทุกหมวดทุกกองต่างก็เสพสุรากินเข้าปลาร้อง
 รำทำเพลงจนถึงสองยามจึงเสร็จ นายทหารคนหนึ่ง
 ชอบตชตชเข้ามาเตือนว่า ในคืนวันนี้กลัวพวกโหวฮวน
 จะยกมาปล้นค่าย เพราะเขาพ่ายแพ้แล้วยังไม่สิ้นเชิง

เจงหลีกักว่า เราสั่งพวกทหารกองหลวงใหญ่อยู่ยาม
 ตามเพลิงระมีตระวังอย่างกวคั้น ท่านจงไปกำชัย
 นายหมวดนายกองให้ระมีตระวังทุกค่ายอย่าเห็นแก่หลับ
 แก่นอน บังก็ไปตรวจตรากำชัยทุกหมวดทุกกองแล้ว
 พอยามตึกไฟล่พลกองที่พระราชวงศชั้นหลับหมคทุกค่าย
 ก็ถวายลี้กับรรกาลให้ไฟใหม่ ขนทหลังค่าย ลมพัดกระพือ
 ไฟล่กลามตามลมใหม่มาถึงค่ายใหญ่ ทวยหาญตน
 ทกใจลุกขึ้นช่วยกันดับเพลิงเป็นอลหม่าน

กองเจตเพลิงของไทวฮวนมาถึง ก็แยกย้ายกัน
 วิ่งผลุนเข้าจุดไฟจนเพลิงลุกโผลงไปทุกค่าย ทหาร
 ราชวงศชั้นนอกจากค่ายใหญ่ต่างก็ตื่นตกใจพากันแตกหนี
 ไม่คิดต่อสู้ กองซุ่มของไทวฮวนทั้งสี่กองเห็นไฟโผลง
 ขึ้นก็ให้ร้องล่ำทขยกเข้าไปปล้นค่าย ปัดข้อมาถึงก็ชัย
 ทหารเขาค่ายใหญ่ เจงหลีกักก็ขี่ม้าถอทวนชัยไพร่
 พลให้ดับเพลิง ซึ่งลมพัดกระพือไฟล่กลามใหญ่โต
 สว่างดังกลางวัน เห็นซาคักตรเขาล้อมค่ายใหญ่ทงสี่
 ค่ายให้ร้องลั่นแจ้งคุมทวยหาญเข้ารบพุ่งตลุมบอน พย

ปกติชอบทหารหนุ่มเฒ่ามา ก็ชอบมารำทวนเข้าคอสร้อย
 กนตงสืบเพลง เห็นทหารของตนระล่ำระล่ายแตกหนี
 และไม่รู้ว่าข้าศึกยกมามากน้อยเท่าใด จึงผละจาก
 ขบวนรบขี้ม้าไปพยข้าศึกขวางทางอยู่มากมาย และปกติ
 ก็ไล่ติดตามมาทัน เจงหลีกก็จวนเจียนจะเสียท่วงท
 พอบังกมาทันก็ชอบทหารเข้ารบพุ่งช่วยเจงหลีกก็หักออก
 พนทลอม มาทเจงหลีกก็ชลกเกาทธทวิชาศกถมลง
 ยังกขี้ม้าไล่พันทหารมาโทวฮวนแย่งได้มามาให้ เจงหลีก
 กักตวหน่ง เจงหลีกก็ชื่นชมมาแล้วพากันหนีไปถึงเชิง
 เขา เหลียววกล้วยไปค้ำยเห็นไฟยังสว่างอยู่ ไพร่พล
 แตกหนีไปสิ้นมีแต่ทหารสนิทตามมากกว่าสืบคน เจง
 หลีกก็เสียใจองจอนสดเสียดกจากหลังม้า ยังกก็ย
 ทหารช่วยกันนวดพจนเจงหลีกก็มสคชื่นชมมาได้ ทหาร
 โทวฮวนไล่ติดตามมาทัน ยังกจึงว่าท่านแม่ทัพไปก่อน
 เถิกข้าพเจ้าจะวิ่งท้ายตามไป เจงหลีกก็ขี้ม้าไปตาม
 ทางหลวงแต่ผู้เดียว ยังกก็ยทหารสนิทช่วยกันรบพุ่ง
 ทหารโทวฮวนแตกพ่ายถอยไป (การทำศึกสงคราม

หนังสือจนตนจะขยับยกลงเพียงนี้ ต่อกันไปกล่าวแต่เรื่อง
เงงหลักกไปเป็นเซี่ยน)

ฝ่ายเงงหลักกขีมีมาหันมาแต่ผู้เดียว เหลียวกลับไป
ไปคเห็นแสงไฟห่างไกลไม่ได้ยินเสียงโห่ร้องก็คลายใจ
และคิดว่าเราเป็นแม่ทัพของราชวงศ์ชั้นถออาญาสิทธิคุม
ทหารสามกองพล (๑/กองพลจำนวนทหาร ๑,๒๕๐ คน)
ยกมาหวังว่าจะกำจัดข้าศึกให้สิ้นเชิงให้บ้านเมืองเป็นสุข
มีความชอบต่อแผ่นดินชื่อเสียงจะโตปรากฏไปสิ้นกาลนาน
ทำการเมื่อตอนต้นเหมือนจะสมความปรารถนา ยิ่งเอน
อุยต์เหตุไฟเกิดขึ้นในค่ายจึงเสียทีข้าศึก ไพร่พลแตก
หนีไปสิ้นพลศึกมาแต่เราผู้เดียวไม่มีทัพพ ทังนเห็นเพราะ
เราโง่เขลาจึงเสียงานเสียการ และยังกว่านั้นเกียรติยศ
ของบ้านเมืองก็พล่อยเสื่อมเสียไปสิ้นด้วย ถึงพระเจ้า
แผ่นดินจะทรงพระกรุณาไม่เอาโทษ เราก็ไม่แยกหน้า
กลับไปเมืองหลวงให้คนขี้มเยาะอีกแล้ว เงงหลักก
ขีมีมาหล้งทางลำพังไปจนตลอดคืน รุ่งขึ้นเช้ามของหา
คนเพื่อชทางให้สักคนหนึ่งก็ไม่พบ จึงขีมีมาไปตามทาง

ผูกมาไว้ที่ต้นไม้แล้วรออยู่ พอได้ยินเสียงคนเคี้ยวร้อง
 คำฉันท์มา ถึงได้แปลคำฉันท์จนซอใจหวลคอบทนนเป็น
 ภาษาไทย และแต่งเป็นอินทรวีเชียรฉันท์ต่อไป

๐ เราสขสนกสัม คุจธรรมะชาติสันต์

เฉกชาติวลอน ระกะอยู่ณะคหา

ความไคว่กระศัลย์สม ก็นิยมลำพึงพา

สันโตษะเอกา มีคะเมณะลอบลม

ทางมีจะเที่ยงท่อง ก็มีปองลโลกสม

สังสรรพะปรารม ก็มีห้วงอะโรม

นั่งอยู่ณะเตียงว่าง และสว่างสังคศิริ

ยามรัตติกาลมี ศะศิริสองสิขรเขี้ยว

จึงคิดว่าเสียงร้องคำฉันท์นั้นคงเป็นนกกพรตหล่นลง

พอเห็นผีเฒ่าห่มเสื่อขนสัตว์สีขาวถ่อไม่เทาออกจากประตู

มาขึ้นค้ำยื่นข้อยู่ตรงหน้า และถามว่าท่านทมานซอเจงหล

ก๊กแม่ที่พราวงค์ขึ้นไซ้ใหม่ เจงหลก็กักได้ ฟังกักใจ

จึงคิดว่าผีเฒ่าเป็นผีวิเศษ ก็กระทำค้ำยื่นปลางคอบว่า

ถูกแล้ว ทงหวจินหยินจึงว่าทำไมท่านไม่พักที่อาสน

นักพรตข่าเล่า เเงงหลักจึงเล่าเรื่องทูตนั้นพลัดมาแต่ผู้
 เดียว แล้วจึงวอนว่าขอท่านได้เมตตาปราณีให้ข้าพเจ้า
 พักอาศัยด้วยเถิดจะไม่ลืมนุญคุณเลย ตั้งหิวจินหยินนำ
 เเงงหลักก็เข้ามาในบ้าน และจัดเหล้าทำด้วยเห็ดกบังกา
 หุงมาเลี้ยงเป็นอาหาร ขณะที่เเงงหลักกำลังกินอาหาร
 อยู่ตั้งหิวจินหยินจึงเอ่ยขึ้นว่า ลากยศทุกสิ่งทุกอย่าง
 ล้วนแต่ไม่เที่ยงตงเมฆเดือนลอยไปมา การสงคราม
 ร้ายแรงมีแต่รบราฆ่าฟันก่อกรรมสร้างเวร ขอท่านจง
 คิดตถ์แต่โบราณมาจนปัจจุบันนี้ บ้านเมืองก็ไม่ไช้ของ
 กษัตริย์ราชวงศ์เดียวลากยศก็ไม่ไช้ของบุคคลสกุลเดียว
 ในไม่ช้าก็เปลี่ยนไปเป็นของผู้อื่น ไม่ผิดอะไรกับนอนหลับ
 ฝันไปคนหนึ่ง อาตมาเห็นโลกไม่เป็นสาระตงนี้ จึง
 หลีกเลยงความครอยงำเหล่านั้นเสีย เทียวอาศัยอยู่ตาม
 ลำถ้ง แม้ว่าจะยังไม่ล่องถึงความสำเร็จก็ตาม โลภย์
 ธรรมก็ไม่หาญเข้าผูกมิตรตง ท่านแม่ทัพจะคำนึง
 ๑๗๐๗/๐๕/๒๕๖๕
 ยศศึกก็หลังไหลอยู่ในโลกทำไม อาตมาไม่เห็นก็ด้วย
 เลย

เงงหลีกกั๊งอยู่มิไต่ว่าประการใด ครันกินอาหาร
เสร็จแล้วจะออกไปคม่า คังหวัจจินหยินว่าม่าของท่านั้น
เต็กไปง มาปล่อยให้กินหญ่าอยู่ในบ้านอย่าวิตกเลย
แล้วจคทให้เงงหลีกกั๊งนอน เงงหลีกกั๊งอนรำพงถึง
ถ้อยคำของผู้วิเศษก็เห็นจริงด้วยทุกประการ จนความ
หวังด้วยลาภยศปลตเปลืองไปสิ้น คิดแต่จะแสวงหาที่
สังค้ำบำเพ็ญตะบะจนม่อยหลับไป

รุ่งเช้าคังหวัจจินหยินให้เต็กจคทอาหารเลี้ยงคเงงหลีกกั๊ง
อิมหน้าแล้ว เงงหลีกกั๊งทำเบญจางคประคัมชู้กรวย
คังหวัจจินหยินสามครั้ง แล้วกล่าววว่าข้าพเจ้าถกกิเลศ
หยายครอบงำจึงหลงไหลอยู่ในความฝัน ต่อได้สคับ
โอวาทของท่านผู้วิเศษจึงรู้สึก ข้าพเจ้ายินคเคารพนขถอ
ท่านเป็นอาจารย์ ขอท่านช่วยสั่งสอนให้ข้าพเจ้าล้างถ
กิเลศหยายเสียให้สิ้นเชิง คังขำเพ็ญตะบะให้ลุด่วงถึง
ดินไม้แกไม้เจ็บไม้ตาย คังหวัจจินหยินรับว่าจะแนะนำ
ให้ด้วยควมยินดี แล้วบอกวิธีการบำเพ็ญตะบะให้ทุกสิ่ง
ทุกประการ และวิธีใช้ธาตุไฟในร่างกายออกเผาสรพพ

สิ่งให้เงินเป็นทอง ก็ให้กันหยั้นกายสิทธิ์ชอ
 แชะเหล็งเล่มหนึ่ง ประสิทธิ์มนต์สำหรับใช้กันหยั้นน
 ให้ด้วย เจงหลีกก็ตั้งใจจำถ้อยคำอาจารย์สั่งสอนไว้
 แม่นยำ พอเห็นเท็กจงนำมาขึ้นคชบอยจึงทำเขมูจากค
 ประคิษฐุกราบลงสามครั้งแล้วว่า เมื่อใดข้าพเจ้าจะได้
 มารับคำสั่งสอนของท่านอาจารย์อีกเล่า ตั้งหัวเงินหยิน
 ึ่งว่าเจ้ากลับไปบ้านก่อนเถิดเพราะเขาเรื่องลือว่าเจ้าเสีย
 ทัพตายในทรบ เมื่อเยี่ยมมญาติมิตรเสร็จแล้วจงไปหา
 สังกศอสาหะฆ่าเพ็ญตะบะ คงได้สำเร็จเป็นเซียนไปอยู่
 คาวตงษ์ ในชาตินี้ขอเสียดงปรากฏไปถึงชั้นตฤตแทจริง
 อย่าวิตกเลย อาตมะจะชี้ค่นทางให้และบางที่เราจะ
 ต้องไปเป็นศิษย์เจ้าอวดวยฆ่า เจงหลีกก็ได้ฟังก็สงสัย
 ในคำว่าจะต้องไปเป็นศิษย์เจ้าอีกนั้น ครั้นจะถามเหตุ
 ผลก็เป็นการรบกวน จึงแต่งตัวเห็นกันหยั้นกายสิทธิ์
 ตะพาย เกาทัณฑ์ ถอ ทวน แล้วรับ มา จาก เท็ก จงตาม
 อาจารย์ไปราวครึ่งล ตั้งหัวเงินหยินยกมือชว่าทางหลวง
 อยู่ที่โน้น เจ้าจงไปโดยสวัสดิภาพเถิดอาตมะลากลับ

แล้วหายวับไป เจงหลีกก็ตกตลกลงนอนอยู่บนมารองขนาง
 ใต้สติเหลียวไปดูบ้านที่อาศัยก็ไม่เห็น และเงยแขนท
 อาจารย์ที่หายไปแล้วทำเบญจางคประตียุทธกรายลงทพ
 ทินสามครั้ง ขนขมมารำพึงไปจนถึงทางหลวงก็จำได้ว่า
 แคนเมืองหนตงซึ่งห่างไกลเมืองกยตงหมนล

ครั้นเจงหลีกมาถึงบ้าน เห็น คนในบ้านไว้ทุกข์
 ชุฮยิน เห็น สามี กลับมาก็ดีใจเรียกลูกเต้าข้าวไพร่มา
 กรายไหว้ทุกคน เล่าเรื่องทหารแตกทัพมาบอกของท่าน
 ถูกพวกไทวฮวนฆ่าตายในทรบ จึงไต่จัดการเส้นไหว้
 ไว้ทุกข์ให้ตามธรรมเนียม บัดนี้ท่านกลับมาได้แล้วเย็น
 อันหมดทุกข์หมดโศก แล้วสั่งคนใช้ให้จัดเหล้ายา
 อาหารมาเลี้ยงทักันด้วยความยินดี เจงหลีกก็กับชุฮยิน
 พร่อมด้วยลูกเต้าเตรียมจะกินอาหาร พอเจงหลีกงผู้พ
 ท์ออกจากราชการมาแสดงความยินดีก็เชิญเข้านั่งโต๊ะ
 เสพสรวทด้วยกัน เจงหลีกงเล่าถึงความเขื่อน่ายทาง
 โลกจึงลาออกจากราชการ หวังจะหาที่สงบขำเพ็ญตะบะ
 เจงหลีกก็ เล่าเรื่องเสียทัพ พลัดไป พบนักพรตหูและ

ตั้งหัวจันทน์ขึ้นไว้ศึกษาการบำเพ็ญตะบะและเล่าเรียน
 เวทย์มนต์ต่าง ๆ ตั้งหัวจันทน์ไว้กันหยั่นแช่เหล้าเล่ม
 หนึ่ง นัยว่าอิทธิฤทธิ์ของมันหยั่นนั้นมามากมายแต่ยังไม่
 ใดที่ทดลอง เมื่อเลี้ยงดูกันเสร็จแล้วจึงหลีกกันไป
 เจริญสุขกันอยู่บ้านหลายวันมาจึงคิดว่า เราเป็นแม่ทัพ
 เสียทัพหน้าเขาควรอดต้องช่วยฮัยการศึกโทษถึงประหาร
 ชีวิต จึงสั่งฮัยให้กำชัยลูกเต่าและข่าวไพร่อย่าให้
 เรือร้าวรั่วไหลไปลงเมืองหลวง เกรงพวกอิชฌาภิษยา
 จะเพ็ดทูลพระเจ้าแผ่นดินลงพระราชอาญาทั้งครัวเรือน
 ฮัยนั้นก็สั่งเสียผู้คนมิให้แพร่งพราย เจริญสุขปรึกษากัน
 กัยเจริญสุขด้วยเรื่องจะหาทาสงักข่าเพ็ญตะบะตั้งหลาย
 วัน ครั้นตกลงกันแล้วจึงอำลาญาติมิตรและลูกเมีย
 แต่งเป็นโยคีออกเที่ยวไปด้วยกัน

โยคีทั้งสองมาลงข้าทนต์แห่งหนึ่งได้ยินเสียงไหร้อง
 ของคนงงขนไปค้ำที่ไหล่เขา เห็นผู้คนมากมายได้เสื่อ
 ใหญ่ออกจากขากเสื่อกคช่วยเจ็บหลายคน ค้วยในบา
 หนักมีเสื่อใหญ่ค้วยหนึ่งออกเที่ยววกคกคนคนเสมอ กาล

วันหนึ่งเสือกตชายหนุ่มตายคนหนึ่งและกินทรากศพเสีย
 ชายหนุ่มคนนั้นกำพร้าพ่ออยู่ ด้วยแม่มาตั้งแต่เด็กจน
 ใหญ่ เมื่อแม่ของชายหนุ่มนั้นรู้ว่าลูกถูกเสือกตตาย
 ก็ร้องไห้จนสลบ แล้วไปฟ้องที่อำเภอขอให้นายอำเภอ
 จับเอาเสือกมาทำโทษ นายอำเภอส่งสารหญิงม่ายมาก
 จึงเกณฑ์ชาวบ้านไปจับเสือก คนทั้งหลายไปช่วยกันไล่
 จับเสือกถูกเสือกตช่วยเจ็บมาก ครั้นเห็นโยคีทั้งสองยืนค
 อยที่ใกล้เขาจึงชวนกันขึ้นไปกราบไหว้ขอให้ โยคีช่วย
 จับเสือก เจงหลิกจึงว่าแก่เจงหลิกกว่า เจ้ามกนกันย่น
 ภายสิทธิ์ลองช่วยคนทั้งหลายจับเสือกสักที เจงหลิก
 ว่าข้าพเจ้าก็คิดอยู่ใครจะลองกันย่นแน่เหตังคจะมีฤทธิ
 เทชสักเพียงใด จึงอ่านมนต์ดอทกกันย่นออกขว้างไป
 กันย่นนั้นคจะมีวิญญาณลอยปลิวไปตัดคอเสือกขาดตาย
 อยู่กยทแลวกกลับมาเขาคงแก่ คนทั้งหลายเห็นเสือก
 ตายพากันกราบไหว้ โยคีแล้ว หามเสือกนั้นไปส่งให้นาย
 อำเภอ โยคีทั้งสองก็ยกขบวนไปถึงเขายอดหนึ่ง ท
 เชิงเขามถ้ำธารสงกต จึงสร้างโรงเจขึ้นทำพิธีตะบะอยู่

ทันหลาย และเที่ยวไปตามสำนักนักพรตศึกษาใน
การบำเพ็ญตะบะเสมอ

ในกาลวันหนึ่ง เจง หลีกก็ เที่ยวไป ตาม ค่ายลบ้าน
ชนบท เห็นผู้คนซบซมหลอหลวมโดยคอกอาหาร
ครันกลบมาถึงโรงเจแล้วสนทนากับพี่ชายพลางถอนใจ
ยาว เจง หลีกถามว่ามีเรื่องอะไรหรือ เจง หลีกเล่า
เรื่องตามที่ไปพบปะให้ชายฟังตั้งแต่กันจนปลาย เจง หลีก
จึงว่าเจ้าโคเล่าเรียนวิชาไสยศาสตร์พลังเป็นเงิน
เป็นทอง ทำไมจึงไม่ทำเงินทำทองจ่ายแจกคนจนยาก
เล่า เจง หลีกกว่าข้าพเจ้าก็คิดอยู่ในคืนวันนั้นโยค
ทั้งสองสนทนากันด้วยการบำเพ็ญตะบะจนหลับไป รุ่งขึ้น
เข้าโยคทั้งสองกินอาหารเชียนอิ่มหน้าแล้ว (อาหาร
เชียนมีในหนังสือคำวอนยังไม่มีใครแปล) ออกจาก
โรงเจ ไปยังที่แห่งหนึ่ง อันใกล้ค่ายลชนบทที่คอกอาหาร
เห็นหินก้อนใหญ่ก้อนเล็กมีอยู่มาก เจง หลีกจึงตั้งพิธี
ขี้อาศีไฟออกจากร่างกายเผาหินต่าง ๆ ในไม่ช้าหิน
และกรวดทรายกลายเป็นเงินเป็นทอง เจง หลีกจึง

มากวียไปขอกเล่าชาวชนบทให้มารักษา ชาวชนบท
 อัมลกลงหลานพากันมารักษาตั้งร้อยตั้งพัน โยคี
 ทั้งสองเอาเงินทองที่ทำงานจ่ายแจกให้แก่คนจนยากถึง
 สองสามวันจึงเสร็จ แล้วกลับไปโรงเจระทำความเพียร
 เข้าฌานตะบะไม่หยคยั้ง คนทั้งหลายเอาเงินทองที่ได้
 แจกไปซื้ออาหารเลี้ยงชีพพ้นจากความตายในการอด
 หยากตั้งหมื่น กាលวันหนึ่งโยคีทั้งสองเข้าฌานตะบะ
 อยู่ในโรงเจไต่ยินเสียงกิตติสวดเปลลอยมา จึงออกจาก
 โรงเจเงยแขนขึ้นไปก็เห็นเซียนชี่เมฆลอยมายังโรงเจ
 โยคีทั้งสองจึงทำเบญจางคประคิษฐูกรายลงที่พนเขิญ
 เซียนทั้งหลายนั่งในทอนสมควร ที่กัวยล่อยช่นว่า
 ดีเล่ากนอาจารย์ใหญ่ให้ข้าพเจ้าทั้งหลายมารักษาหลักก
 ช่งจะได้นามในคณะว่าอินเจงหลี่ไปสู่สำนัก เจงหลี่ก็ไต่
 ฟงตงนนักทำเบญจางคประคิษฐูกรายลงที่พนสามครั้ง
 แล้วผินหน้ามาสั่งเสียพี่ชายให้ทำความเพียรเข้า ฌาน
 ตะบะอยู่ที่ในโรงเจตั้งเคยปฏิบัติ ครั้นสั่งเสียเสร็จแล้ว
 พร้อมควยเซียนทั้งหลายช่นชี่เมฆลอยไปสู่สำนักเซียน

ลีเล่อกันเห็นเงาเหล็กมาถึงกลางจากอาสนะต้อนรีบคว้า
 ความยินดี เงาเหล็กก็ทำเบญจทางคประติษฐกรวยลงที่
 พนมสามครึ่งแล้วยืนอยู่ณะที่ต้อนควร ลีเล่อกันขนาน
 นามเงาเหล็กกว่าสิ้นเงาเหล็กเป็นเซยงที่สองในคณะเซยง
 ทงแปด แล้วให้ที่ทกวยลจกสำนักพอกควรมอบให้สิ้นเงาเหล็ก
 ต่อนไปอีกหลายสิบขยสิ้นเงาเหล็กพิจารณาเห็นฉานตะบะ
 ของพชายขรบรรณ จึงออกจากสำนักขิเมผลอยไปยัง
 โรงเจ เงาเหล็กกำลังเข้าฉานตะบะก็รู้ว่าน้องชายมาจึง
 ออกไปต้อนรีบ พนมองจากกันไปช้านานครั้นพยประกนก็
 ชมชมยินดี เงาเหล็กงเฮยชนว่าวณนของเรามากจะไร
 หรือางมาถึงทน สิ้นเงาเหล็กว่าข้าพเจามารบฟไปอยู่สำนัก
 เคียวกัน เพราะฉานตะบะของพเต็มเขยมแล้ว เงาเหล็ก
 ไปได้พงกยนิคโดยที่จะไ้ไปอยู่ด้วยกัน สิ้นเงาเหล็กเร่ง
 พชายให้รีบออกจากโรงเจ ครั้นเงาเหล็กงออกมาพนมโรง
 เจ สิ้นเงาเหล็กใช้ธาคไฟเผาโรงเจเสีย แล้วชมชมผล
 ลอยไปอยู่ยังสำนักเซยงด้วยกัน.

呂洞賓

魁
和
魁

๓ ล้อท่งปิ่น

อักษรจีนเขียนดังนี้ 呂洞賓

ล้อท่งปิ่นเป็นบุตรล้อท่งเจ้าเมืองไซจิว เป็นหลาน
ล้อฮุยปลัดกระทรวงราชเพณครังราชวงศ์ถัง ลักษณะ
ของล้อท่งปิ่นนั้น กระหม่อมสูงยาวคิ้วยาวตายาว
เหมือนตาหงส์มีไฟดำทิวซ้าย จมูกใหญ่ตรงกลม
แก้มพวงปากกว้างคอยาวระหง สูงแปดฟุตกษัยสองนิ้ว
(ฟุตจีน ๓ ฟุตมี ๓๐ นิ้ว) มีขัญญาเขียนแหลมความ
จำแม่นยำเป็นจินตกวี่ในสมัยนั้น เป็นหนุ่มใหญ่จน
ชายยี่สิบยั้งไม่มีภรรยา เมอล้อท่งปิ่นปฏิสนธิคนที่
จวนเจ้าเมืองไค่บิ่นเสียดังคิตลิตเป่า เห็นนกกระเรียน
เผือกบินเข้าไปในห้องซุหยินแล้วหายไป นัยว่าตั้งชัว
จินหยินมาเกิด กล้วยเมื่อตั้งชัวจินหยินทรมารชั้นเง
หลัดแต่ชาติปางก่อน พลั้งปากพูดออกไปว่า ขางที่
ฮาทมะจะต้องไปเป็นศิษย์ของเจ้าเสียดังคิตลิตเป่า กล้วยเหตุ

พิมพ์ด้วย (๗/05/2565)

นึ่งขวัญจนหยนจนงตองมาเกิดเป็นล่อท่งบน ย่อมตัวเป็น
 คิชฌิมให้ชันเงงหลทรมานแลวจงได้สำเร็จเป็นเซียน ล้อ
 ท่งบนเกิดฉนวนชน ๑๔ คำ เดือนหกเวลา ๑๑ นาฬิกา
 ศักราชเจงหวงนบท ๑๔ ครังราชวงศ์ฉิง ตรงกับ พ.ศ.
 ๑๓๔๑ ทงวนเจ้าเมืองในวันนั้นมักกลั่นคอกไม้หอม
 ตระหลบ เม่ออายุล่อท่งบนราวสี่หาซวย เข้ใจผู้
 วิเศษทำนายว่า เต็กคนนเป็นมนุษย์พิเศษไม่ใช่คน
 สามัญ ต่อเม่อถึงคำยลหลและพบประสกกลเจงหลจึง
 จะได้สำเร็จ ล้อท่งบนถ่อตัวเป็นจันตกว้พอใจเสพสุธา
 ทั่วยไคร้จะเขาอย่างลิไท้แปะ ครังแผ่นดินพระเจ้าเม็งจง

ในกาลวันหนงล่อท่งบนท่องเทียวชมมนกชมไม้เปล็ด
 เพลินไปถึงเขาหล พบพระชวยเล่งจันหยิน จึงมอ
 ตนเป็นคิชฌิมขอเล่าเรียนเวทมนต์ด้วย ชวยเล่งจันหยิน
 ยินดีสั่งสอนให้ จึงให้เล่าเรียนเวทมนต์ซึ่งอาจใช้ฮาด
 ในร่างกายออกทำกิจใด ๆ ไท้ทั้งประสงค์ กับมนต์
 ปลุกเศกกันหยันให้ไบ้ทิมแทงฆ่าฟันสัตว์หมู่มุร้ายแล้วคน
 เขาสู้ผลกตงเก่า ล้อท่งบนขัญญาไว้อาจารย์บอกให้

๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

ครึ่งเคียวก็จำไว้แม่นอย่าไม่หลงลืม กับเล่าเรียนวิชา
 บำเพ็ญตะบะอีกด้วย ตั้งเล่าเรียนวิชาอาคมอยู่ด้วย
 ช่วยเลี้ยงชีพนราราวสามเดือนก็คิดจะลากลับ ช่วยเลี้ยง
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

แต่ลือลือทั้งนั้นกำลังหนุ่มชอบท่องเที่ยวที่ต่าง ๆ
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

ล้มจม มังกรยักษจับเอาผู้คนตักนำไปกินเป็นอาหาร
 และยิ่งกว่านั้น มังกรยักษยังปลอมแปลงเป็นชายหนุ่ม
 เทียวล่อลวงลูกสาวชาวบ้านวันตลาดไปเป็นเมียหลาย
 คน แล้วฆ่าหญิงสาวเหล่านั้นกินเสีย นายอำเภอ
 หาผู้กล้าหาญลวนแต่มีฝีมือเข้มแข็งและมีเวทมนต์ให้ไป
 ฆยมังกรยักษ แต่ไม่มีผู้ใดเอาชัยชนะมังกรยักษได้
 นายอำเภอหมดปัญญาจึงออกประกาศขุดไถณะที่ต่าง ๆ
 ลอทั้งขุดแหว่ไปทุกที่คนมุงย่นเห็นประกาศความว่า ผู้
 ใดมีความสามารถฆ่ามังกรยักษที่นั่นนำหอยตาย จะ
 บำเหน็จรางวัลให้ถึงขนาด ลอทั้งขุดคิดว่าตั้งแต่เรา
 เรียนมนต์เค็กเป่ากันหย่น จาก อาจารย์มา ยังไม่เคย ทด
 ลอง บัดนี้ราษฎรตำบอนใดความเคอครอนด้วยมังกร
 ยักษ เราจำจะลองเวทมนต์ดูสักทีให้เห็นเท็จและจริง
 กันหย่นวิเศษสืบสกุลของเราก็คิดคิดว่า คิดแล้วจึง
 ไปแจ้งแก่นายอำเภอว่า ข้าพเจ้าลอทั้งขุดมารบอาสา
 ฆ่ามังกรยักษ นายอำเภอคิใจพร้อมด้วยเสมียนพนักงาน
 แลราษฎร จึงนำลอทั้งขุดไปที่นั่นนำชແหล่งมังกรยักษ

ให้ ล็อตทั้งขิ้นพิจารณาหน้าเวงนั้นใสแจ้วไม่มีมีจดชาติ
 แวกว้ายเลย ก็เชื่อแน่ว่าเป็นทออาศัยของอ้ายสัทวร้าย จึง
 อ่ามนต์ถอกกันหยั้นขวางไปในน้ำนั้น ในไม่ช้าน้ำก็แดง
 พล่านขิ้นเป็นละลอกใหญ่หลวง โดยมึงกรยักยอกกัน
 หยั้นวิเศษแทงเข้าทอกเจ็ยปวตเหลือทนรอกทินเลือกขิ้น
 ตายขิ้นฝัง กนหยั้นวิเศษก็ลอบปรือกลบเข้าสู่ผก ผู้คน
 ทัมมาตเห็นเป็นอัศจรรย์ต่างขิ้น ชมยินดีพากันคกเข้าลง
 กรายไหว นายอ่าเภอเชิญล๊อทั้งขิ้นกลับจวนจัดหาเหล้า
 ยาอาหารเลี้ยงขิ้น และจกเงินทองเลอผาแพพรพรรณ
 รางวัลให้มากมาย ล๊อทั้งขิ้นเสพลุสรากินอาหารอิม
 หน้าลำราญแล้วกลับมอยของรางวัลคินให้นายอ่าเภอแล้ว
 คำนขิ้นลาไป ลุกค้ำพานิชชาวบ้านร้านตลาดทลถมึงกร
 ยักยอทำร้าย คิดถึงคุณล๊อทั้งขิ้นต่างก็วาทเขียนรูป
 ไฉยซา

ครนล๊อทั้งขิ้นทองเทยวมาถงอ่าเภองักเอียง ใครจะ
 ช่วยเหลือคนยากจน จึงปลอมเป็นคนหายน้ำมันร่ขาย
 ตั้งใจว่าใครชอน้ำมันไม่ขอแถมก็จะอุปถัมภ์ ตั้งแต่

เทยวเร่ขาย อยู่ในแคว้นอำเภอนนเกอขย ยังไม่
 พยผู้ซอณำมันไม่ขอแถมเลย พยแต่ขอแถมทนคน
 วันหนึ่งล่อท่งขันหยานำมันเร่องขายไป มียายแก่คน
 หนึ่งล่อเปลลอกไข่เป็คมาขอซอณำมัน ล่อท่งขันรับเอา
 กระเปาะแล้วตักนำมันให้เต็มเปลลอกไข่ ยายแก่เห็นนำ
 มันเต็มเปลลอกไข่ก็รับไป ล่อท่งขันคิดสงสัย จึงยกหย
 ขนใส่ย่าเค็รตามมาพลงถามว่ายายต้องการนำมัน
 เปลลอกไข่เค็ยวเท่านั้นหรือจึงไม่ขอแถม ยายแก่ว่าต้อง
 การเท่านั้น ถ้าหากแกระแถมให้อีกซำก็ไม้อเอา ล่อท่ง
 ขันก็รู้ว่ายายแก่เป็นคนดีไม่โลภ ยายแก่มาถึงบ้าน
 เห็นคนหยานำมันตามมาจึงบอกว่ หยกพิกก่อนเกิด
 ถ้าเห็นคเห็นอยยายจะหาเข้าให้กิน ล่อท่งขันก็ปลงหย
 หนึ่งอยู่ ยายแก่ไปจ้คหาเข้าปลามาเลย ล่อท่งขัน
 กินเข้าพลงเหล็ยวไปพลงเห็นย่อน้ำ จึงถามว่ย่อน
 น้ำนั้นของใคร ยายแก่ว่าของยายชดไว้สำหรับใช้น้ำ
 และเลาตอบว่ มีลูกชยคนหนึ่งไปทำงานยังไม่กลับ
 ถ้ากลับมาทันจะให้รู้จกกันไว้ ล่อท่งขันนั่งอยู่ไม่ว่า

ประการใด ครั้นกินข้าวอิ่มแล้วเอาเข้าสองสามเม็ดไป
ไปรยลงที่ข้อ และแจ้งแก่ยายแก่ว่าน้ำในข้อนั้นลวน
แต่เหล้าเข้มจึงตกช่นชายเถิดจะไ้ร่ารวย แล้วยกหอย
น้ำมันช่นใส่ย่าตากล้วยไป ครั้นลูกชายกลับจากทำงาน
ยายแก่เล่าเรื่องคนขายน้ำมันให้ฟัง ลูกชายไม่เชื่อ
จึงตักน้ำในข้อมาตเห็นเย็นเหล้าเข้มก็ใจ จึงตกรานขาย
เหล้า คนทั้งหลายช้อเหล้ารานยายแก่กินติดใจ ต่าง
ก็ชักชวนกันมาช้อกินเสมอ

ฝ่ายล่อท่งบ่นช่วยยายแก่แม่ลูกแล้วเลิกขายน้ำมัน
ท่องเที่ยวต่อไปถึงรานเหล้าแห่งหนึ่ง เห็นหญิงคนหนึ่ง
อยู่ที่รานอายุราวสามสิบปี ท่วงทักرياเป็นคนเรียบร้อย
จึงแวะช้อสุราเสพพลางถามว่า รานเหล้ารานนของใคร
คนขายว่าของนางช่นสทียนตะกน ล่อท่งบ่นเรียก
เหล้าท่งแกล้มีกินจนเมาแ่ประแล้วออกจากร้านไป คน
ขายเข้าไปแจ้งแก่นางช่นสเพื่อระตักตามไปทวงค่าเหล้า
นางจ้วมเมตคณช่นอยู่ทหนารานเห็นคนนนั้นแล้ว เวลา
กินเหล้าก็แอบดูเห็นเป็นคนต่างถิ่นและไม่ใช่คนสามัญ

ค่ากินอยู่เล็กน้อยซึ่งเธอย่ำทวงเลย หากเขามาอีก
 จงหาให้เขากินให้สบาย ตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นล่อท่งขึ้น
 ไปเสพสุราที่ร้านนางซินลีเสมอ จนเป็นหนี้ค่าเหล้า
 มากมาย เจ้าของร้านก็ไม่ทวงถาม วันหนึ่งล่อท่งขึ้น
 มาเสพสุราที่ร้านนั้นอีก จึงว่าแก่นางซินลีว่าค่าเหล้า
 ของท่านนั้นยังไม่มีเงินจะใช้ ท่านหาเปลือกส้มมาให้
 สักเปลือก ข้าพเจ้าจะทำอะไรให้สักอย่างเพื่อใช้ค่า
 เหล้าให้ท่านนางซินลีหาเปลือกส้มมาให้เปลือกหนึ่ง
 ล่อท่งขึ้นรีบเปลือกส้มมาเคี้ยวและเอาเปลือกส้มนั้น
 วางเขียนนกกะเรียนไว้ที่ผนังตัวหนึ่งแล้วว่า ถ้ามีใคร
 มากินเหล้าให้เรียกนกกะเรียนออกมาร้องรำขำเรอเด็ก
 อารำรวบ ว่าดังนั้นแล้วค้ำยลาไป นางซินลีหิวระ
 อยู่ไม่ว่าประการใด ครั้นมีคนมากินเหล้านางนกข
 ใต้จึงล่องเรียกนกกะเรียน นกกะเรียนก็ออกจากผนัง
 มาร้องรำแพนหลายท่าหลายทางแล้วกลับเข้าผนังเป็น
 รูปวางเขียนไป นางซินลีและคนทั้งหลายเห็นเป็น
 อิศวรย์ ตั้งแต่บัดนั้นไปคนทั้งหลายชักชวนกันมากิน

เหล่าเสมอ นางซินลีเรียกนกกระเรียนออกมาร้องว่า
ให้ตกครึ่ง

ฉายล่องท่งขึ้นเค็ดตามถนนไปยังมื่นเมาอยู่ โดยกิน
สุราที่ร้านนางซินลีมากมาย ครั้นมาถึงที่พักหมกตฤทธิ
สุราก็คิดถึงบ้าน โดยจากมาช้านาน พอคิดจะกลับก็รู้ข่าว
ว่าญาติมิตรได้เป็นขุนนางหลายคน จึงคิดอยากเป็น
ขุนนางด้วยเขาบ้าง แล้วจึงหาเสื่อผ้าเครื่องแต่งตัว
พร้อมเสร็จไปเข้าสอยไล่ด้วยพวกนกกระเรียนทั้งหลาย ลอ
ท่งขึ้นเป็นเงินตักเข้าสอยไล่ก็ไม่ขัดข้อง สอยไล่ได้เป็น
ลำคืบแล้วขึ้นไปเมืองเขียงอนนครหลวง สอยไล่ได้ขึ้น
จุนสอ ขณะนั้นอายุของลอท่งขึ้นกว่าห้าสิบแล้ว แต่ลอ
ท่งขึ้นเป็นนักเลงสุราจึงไปที่ร้านสุราในเมืองเขียงอนเพื่อ
ซอสุรา เห็นตัวล่อหรืออสูรคนหนึ่ง (คำว่าตัวล่อหรือ
อสูรค่าน เป็นนามของผู้ละสันโดยชนชาติจีน แต่ไม่ใช่
ภิกษุจนทเรียกว่าหลวงจีนหรือนักพรต คนจำพวกนี้มัก
ตามค้าขาย 7/05/2565
ล่อคือลูกเงี้ยวไปขำเพ็ญตะบะอยู่ตามขำเขาถ้าจาร
เหมือนโยคีอินเดีย เพราะฉะนั้นจึงยกย่องคนจำพวกนี้ว่า

โยคีจึงมีในตอน ๑ ว่าด้วยเรื่องที่ถูกสลนนั้นแล้ว แต่ใน
 ตอนนั้นไม่ได้อธิบายชัดเจนจึงอธิบายไว้ในตอนนั้น) ศัพท์
 โปกผ้าเขี้ยวหนังเสฟสราพกลางเขียน “ซู่” ที่ฝาดหนึ่งสาม
 ขท (คำว่า ซู่ คำนี้เอาโคลงมาเทียบไม่ถูก เทียบ
 กับคำฉันทจึงเหมาะ) ล้อท่งขันธ์จึงขออ่าน “ซู่” แล
 พิศโยคีมีผิวพรรณผ่องใสแปลกคนสามัญ ก็คำนี้
 ถามชื่อเสียงว่า “ซู่” ที่แต่งนคินกหนา โยคีว่าข้าพเจ้า
 ขอชื่นแจงหลั ท่านลองแต่ง “ซู่” ให้ดูบ้าง เพื่อจะ
 ได้เห็นความคิดซึ่งกันและกัน ล้อท่งขันธ์รับว่ากันจากโยคี
 มาเขียน “ซู่” ขอซัดเจาะที่ฝาดหนึ่งอกขทหนึ่ง (ซู่ จิน
 เขามักแต่งแต่ซิดเจาะและซิดลคโดยมาก นักแปล
 เรื่องจินครังโบราณ เอาโคลงไทยเทียบกับซู่จิน ข้าพเจ้า
 เข้าใจว่าไม่ถูก โคลงจินเขาก็มีเรียกว่าลือ ถ้าลือ
 จินเทียบกับโคลงไทยก็เหมาะก็ ส่วนซิ่นนี้เทียบกับ
 คำฉันทก็ดีกว่าคำโคลง เพราะใช้ครุลหคล้ายกัน ใน
 ตอน ๒ ว่าด้วยเรื่องซิ่นแจงหลัได้แปลซู่หรือฉันทไว้สองขท
 แต่งเป็นกาพย์ขทหนึ่ง แต่งเป็นฉันทขทหนึ่ง แต่ซู่หรือ

ฉันท์ทโยคีและลอททั้งบนแต่งไว้ในตอนนั้นไม่ไต่แปลจะ
 แปลแต่บทก่อนไป คือบทชมลอททั้งบนชนกกระเรียน
 เพราะฉันท์บทนั้นเป็นคำภณที่จับบทหนึ่งนำอ่านนำฟัง)
 โยคีคุณุฉันท์นั้นแล้วจึงว่าข้าพเจ้าอยู่ที่เขาเฮาะซงเออานก
 เขาไม่เป็นเพื่อน สุกอยู่ด้วยฉนวนตะขะแต่ผู้เดียว ไม่
 ปรารถนาทางคณหาราคะ

ลอททั้งบนไต่ฟังกันงอยู่มิไต่ว่าประการใด ชันเจงหล
 รัใจลอททั้งบนยังอาลัยโลกอยู่ จึงหาพณและเข้าสารมาห
 เลียงกันและกำลังหงอยู่ ลอททั้งบนนั่งวงหลบผันไป
 ว่า ข้าสอขจองหวนหน้าพระทงไต่ และมีเมียมังม
 สองคน เข้าทำราชการไต่เลือนตำแหน่งชนตามลำคย
 จนไต่เป็นผู้ช่วยอัครมหาเสนาบดี และไต่ลูกไต่หลาน
 ล้วนแต่มียศมีศักดิ์มั่งคั่งด้วยกันทุกคน ตัวเองไต่เป็น
 อัครมหาเสนาบดีมีอำนาจอยู่สืบ บังเอิญมีเรื่องใหญ่
 หลวงเกิดชนต้องถูกริบทรัพย์สมบัติ ลูกเมียหนีไปคน
 ละทีคคนละทาง ^{๐๗/๐๕/๒๕๖๕} ตัวเองถูกเนรเทศไปปลายเขตต์แดน
 ขากแค้นแสนเข็ญตกระกำลำบาก กำลังย่นถอนใจยาว

อยู่ก็ตกใจตื่น ชันเจงหลิวหวะพลางว่า หุงเข้ายังไม่
 สุก ผมนรองสุขทุกชคนหนึ่ง ล้อท่งยื่นว่าท่านทรายใหม่
 ว่าข้าพเจ้าผมนรองอะไร ชันเจงหลิวว่าท่านผมนรองยาวทางค
 ทั้งร้าย ความเป็นไปในห้าสิบปีผมนรองเสียชคเคียวเคียวก็
 เส่จ เพราะฉะนั้นจึงว่าการเป็นไปในโลก แม้ประสพ
 ความสุขก็ไม่น่ายินดี และประสพความทุกข์ก็ไม่น่า
 เสียใจ ล้อท่งยื่นเห็นชันเจงหลิวร้องการในความผมนรองและ
 ความจริงแห่งโลก จึงคิดว่าโยคีตนนี้เป็นผู้วิเศษแท้จริง
 ก็ทำเขมยจางคประคิษฐกรายลงสามครั้งมอขตัวเป็นคิษย์
 ขอไปอยู่เล่าเรียนบำเพ็ญตะบะด้วย พอชันเจงหลิวขยับ
 ปากจะพูด ก็พอกคนขายเหล้าจตอาหารทหิงต้มและสรา
 มาให้ จึงกินเข้าปลาเส่พสราด้วยกิน ชันเจงหลิวเอ่ยชน
 ว่า การที่เขายอมเป็นคิษย์ขอเล่าเรียนวิชาอาคมด้วย
 นั้นเรายินดี แต่ยังไม่ถึงเวลาจงออกไปก่อนเถิด เมื่อดัง
 เวลาจงไปต่อยกั้น ครั้นกินเหล้ายาอาหารอิ่มหน้าชำระ
 ค่ากินให้เจ้าของร้านแล้วต่างลากันกลับไป

ผ่ายล่อทงบนมาถง ทพกรวาทงถงความผนและถอย
 คำอาจารย์ก็เห็นจริงด้วย คิดจะกลับบ้านโดยจากมาช้านาน จึงไปหาขุนนางผู้ใหญ่ที่ชอบพอเรียนเรื่องให้ทราบจนตลอด ด้วยขุนนางผู้นั้นชอบล่อทงบนในการกวัด ครั้นเช้าเผ่าก็นำข้อความของล่อทงบนขึ้นกราบทูล พระเจ้าแผ่นดินก็ประทานพระอนุญาต ล่อทงบนได้รับพระอนุญาตแล้วจึงอำลามิตรสหายกลับไปเมืองไฮจิ๋ว ญาติมิตรพากันมาแสดงความยินดีในการสอบจับสือโตม้งานเส้นไหว ขู่ฆ่าตายายอยู่สองสามวันจึงเสร็จ ล่อทงบนไม่คิดเป็นขุนนางอยู่บ้านช่วยญาติพี่น้องทำไร่อกสวนไร่นา ท่องเที่ยวชมมนกชมไม้ตามลำพัง

ผ่ายสนเงาหล้าเพ็ญตะบะอยู่ที่เขาเซาะง ล่วงรุ่ง
 งดงามเป็นไปของล่อทงบนผู้ศิษย์ จึงขเมผลอยมายังเมืองไฮจิ๋ว ทรมานศิษย์ด้วยปาฏิหาริย์ประการ ครึ่งที่ ๓ บันดาลให้คนในบ้านล่อทงบนเป็นไข้ พิศตายหลายคน หมดตอนที่ ๑๗/๑๕/๒๕๕๕ ล่อทงบนเห็นว่าอายุของเขามาเพียงนั้น จึงจัดการเก็บศพจะเอาไปฝัง ในบัดเดียวหนึ่งคนตายเหล่านั้น

พบเป็นคนมาทักคน แต่ล่อท่งขบักไม่คิดเห็นเป็น
 อัจฉริยะ ครึ่งที่ ๒ วันหนึ่งล่อท่งขบักจ้งหายถ่วงว่า
 เผือกมันไปขายที่ตลาด ผู้ซื้อผู้ขายว่าราคาตกลงกัน
 ครั้นมอบสิ่งของให้แล้ว ผู้ซื้อก็จ่ายเงินให้เพียงกึ่งหนึ่ง
 ล่อท่งขบักรับเอาเงินไปบ้านมิได้ว่าประการใด ครึ่งที่ ๓
 ในวันที่ ๑ ของเดือนที่ ๑ แห่งปีใหม่ ล่อท่งขบักไปอำนวย
 พรให้ญาติมิตรกลับมา ถึงบ้านเห็นคนขอทานยืนขอย้อย
 ที่ประตู จึงหาเข้าปลาอาหารให้ คนขอทานขอเสื้อผ้านัก
 ให้เสื้อผ้านัก คนขอทานขอเงินทองก็ให้เงินทอง คนขอทาน
 จะเอามากกว่านั้นไม่สมประสงค์ก็ค้ำว่าต่าง ๆ ล่อท่งขบัก
 นั่งหัวเราะอยู่ไม่ไกรธ ครึ่งที่ ๔ ล่อท่งขบักไปเที่ยวฆ่า
 กบเต็กเลี้ยงแพะ พยเสื้อใหญ่ตัวหนึ่งมากคแพะ ล่อ
 ท่งขบักเข้าขวางหน้าหวงจะให้เสื้อกักแทนแพะ เสื้อไม่
 กักเป็นแต่จ้งกแล้วกลับไป ครึ่งที่ ๕ ล่อท่งขบักหนึ่งลือ
 เรืองขำเพ็ดตะบะอยู่ที่กระท่อมแห่งหนึ่งแต่ผู้เดียว มี
 นางงามคนหนึ่งอายุราวสิบเจ็ดสิบแปดเข้ามาว่า ดิฉัน
 แยกมิตามารดาแล้วจะกลับบ้านสามี่ ทางจะไปยังไกล

มาก ตะวันก็เย็น ขออาศัยสักคืนหนึ่ง พรุ่งนี้จึงจะไป
 ลอทั้งขืนให้พักอาศัย นางงามแสดงจริตต่าง ๆ ยั่วยวน
 ชวนชักเพื่อจะให้ร่วมภิรมย์ ลอทั้งขืนเฉยเสียไม่แคะ
 ต้อง นางยั่วยวนอยู่เช่นนั้นถึงสามวันสามคืนไม่สม
 ประสงค์แล้วลาไป ครึ่งที่ ๖ ลอทั้งขืนไปเที่ยว ทางบ้าน
 ถูกผู้ขายหลักทรัพย์สิ้นเงินทองไปแทบหมด ครั้นกลับมา
 ถึงบ้านก็ไม่เสียใจ ตั้งทำไร่ทำนาตามเคย วันหนึ่ง
 ทำไร่จะปลูกผัก เขาจอบพนดินค้ำยขึ้นเห็นทองคำหลาย
 สิบลิ่มก็กลบเสียไม่แคะต้อง ครึ่งที่ ๗ ลอทั้งขืนพบคน
 หาบเครื่องทองเหลืองเวรขายก็ซื้อเอาส่งหนึ่ง ครั้นมาถง
 บ้านเห็นของนั้นเป็นทองคำไม่ใช่ทองเหลือง จึงเที่ยว
 ตามหาผู้ขายพบประจักษ์คนให้ ครึ่งที่ ๘ ลอทั้งขืนไปเที่ยว
 ตลาดพบโยคีพิกลจวิตเร่ร้องขายยา ว่ายานี้ใครซื้อไปกิน
 บัดเดียวก็ตาย เกิดชาติหน้าได้สำเร็จแน่ ๆ ตั้งแต่
 อาตมะเวรขายมาหลายวันแล้วยังไม่มีใครปริปากถามเลย
 ลอทั้งขืนก็ซื้อยานั้น โยคีว่ารักษาชอโลงไว้เถิดเมื่อกิน
 ตายแล้วจะไต่เกียศพ ลอทั้งขืนนั่งเสียวร้อเฮายามาบ้าน

ครั้นกินยานั้นแล้วไม่เป็นอันตรายกลับแข็งแรงอีก ครัง
 ที่ ๘ เกิดลมใต้ฝุ่นนำท่วมตกกว้านบ้านช่อง คน
 ทั้งหลายตกระกำลำยากนั่งร้องไห้ไปตาม ๆ กัน ล้อ
 ท่งขึ้นเป็นปกคืออยู่แล้วแต่จะเป็นไปไม่วิตก ครังที่ ๑๐ มี
 ยักษ์หลายตนคุ่มนักโทษคนหนึ่งเลือดโซมทั้งตัวมายืน
 ร้องไห้พลางว่าเจ้าข้าเราหลายชาติมาแล้ว ชาตินเรา
 ติดตามมาทันเจ้าจงฆ่าตัวเองใช้ ให้เราเสีย ล้อท่งขึ้นว่า
 ตามธรรมดาแม่ผู้ใดฆ่าเขาผู้หนึ่งก็ต้องฆ่าตัวเองใช้ ให้
 เขา ท่านว่าข้าพเจ้าฆ่าท่าน ข้าพเจ้าก็จะฆ่าตัวเองใช้
 ให้อ้ายวิตกเลย แล้วลูกขนหามักจะเชือกคอคอย พอมิ
 เลียงควาตมาจากเวหายักษ์และนักโทษหายวับไป เห็น
 คน ๆ หนึ่งปรบมือหัวเราะเวิรมา ครั้นเข้ามาใกล้ก็จำได้
 ว่าอาจารย์ จึงทำเบญจางคประคิษฐูกรายลงสามครัง
 ด้วยความยินดี ชันเจงหลิวว่าน้ำใจของเจ้าแน่นนัก ไม่
 ยินดีขมในสิ่งท่งปวงและไม่กลัวภัย ไปฆ่าเพ็ญตะบะ
 ด้วยกันเถิดไม่ช้านานก็จะได้สำเร็จสมความปรารถนา
 ว่าดังนั้นแล้วจึงมอล้อท่งขึ้นไป

หมดอายุ 07/05/2565

ครั้นมาถึงเขาเซาะซงแล้ว ชันเงงหลี่สั่งสอนในการ
 ขำเพ็ญตะบะให้ทุกข้อทุกบท ลือท่องขำเพ็ญตะบะอยู่ด้วย
 อาจารย์หลายวันจึงถามว่า (การขำเพ็ญตะบะของพวกเขา
 เชี่ยน ๓ วัน เทียบเท่าวันคืนในโลกมนุษย์ ๑ ปี) การสำ
 เร็จเป็นเชี่ยนนั้น เหมือนกันหรือมีชั้นสูงชันคำ อาจารย์
 ว่าแล้วแต่คำนวณตะบะของบุคคล แม้ได้คืนสูงเป็น
 เชี่ยนชั้นสูง ไต่คนต่ำก็เป็นเชี่ยนชั้นต่ำ คิษย์ถามว่า
 เชี่ยนมากชั้น อาจารย์ว่ามี ๕ ชั้น คือ ๑. เชี่ยนบคัจ
 ๒. เชี่ยนมนุษย์ ๓. เชี่ยนปฐพี ๔. เชี่ยนเทพารักษ์
 ๕. เชี่ยนสวรรค์ คิษย์ถาม เชี่ยน ๕ ชั้นมีเหตุผลต่าง
 กันอย่างไร อาจารย์ว่า เชี่ยนบคัจคือบคัจสำเร็จฉาน
 ตะบะคืนตนเป็นเชี่ยนบคัจ เชี่ยนมนุษย์คือมนุษย์สำเร็จ
 ฉานตะบะคืนโลกก็เป็นเชี่ยนมนุษย์ เชี่ยนปฐพีคือมนุษย์
 สำเร็จฉานตะบะเลิศลอยมีอายุยืนนาน ไม่ช่วยไม่เฒ่า
 เป็นเชี่ยนปฐพี เชี่ยนเทพารักษ์ คือ เชี่ยนปฐพีขำเพ็ญ
 ฉานตะบะในหน้าที่จนสำเร็จมีแต่วิญญาณ ไม่มีรูปเป็น
 เชี่ยนเทพารักษ์ เชี่ยนสวรรค์ชั้นสูงสุด คือบคัจ มนุษย์

เชียนปฐพี เชียนเทพารักษ์ เหล่านี้ แม้สำเร็จฉนวนตะบะ
 เลิศลอย คั่นสูงสูด แล้ว เป็น เชียน สวรรค์ ใต้ เหมือนกัน
 คิษย์ว่า เชียน นัย ค่าง ค่ำ ไป เชียน สวรรค์ สด เขอม เชียน
 มนุษย์ เชียนปฐพี เชียนเทพารักษ์ ทั้งสาม เชียน น
 พอ จะ ทำ ความ เพียร ใต้ อาจารย์ ว่า เจ้า อุตสาหะ ทำ ไป เดิก
 ไม่ ช้านาน คง สำ เร็จ ใต้ ส้ม ความ ยวารถนา อาจารย์ กัย
 คิษย์ ตาม ตอ ขก น พอ ขย ลง ตัง ชั่ว จิน หยิน ชั่ว จิน หยิน ก็
 มา ถึง ต่าง คำน ขก น และ กน แล้ว นัง ณะ ทอน ควร ชั่ว จิน หยิน
 ถาม ว่า ผู้ ทน นอย ่น มา แต่ ไหน ฮัน เจง หลัว ลือ ท่ง บัน
 คิษย์ ของ ข้า พเจ้า ที่ เคย เล่า ให้ ฟัง แล้ว ให้ คิษย์ เคารพ
 น ขน นอย เชียน ทั้ง สอง. ลือ ท่ง บัน ทำ เขญู งาม ค ประ ทิษ สุ
 กราย แล้ว ขน นอย ่น ตัง ชั่ว จิน หยิน ว่า รูป โคม คิษย์ ของ ท่าน
 แข็ง แรง คง ทน สาย ตาม มี ประ กาย ใจ คอ หนัก แน่น ผิว
 พรรณ ผ่อง ใส คง สำ เร็จ ฉนวน ใน ไม่ ช้า สน ทนากัน พอ
 ควร แล้ว เชียน ทั้ง สอง ก็ ลา ไป ใน กาล วัน หนึ่ง ฮัน เจง หลัว
 ขอก แก่ ลือ ท่ง บัน ว่า ถึง กำหนด เวร เฝ้า แล้ว เรา จะ ไป
 เฝ้า พระ อินทร ใน ดาว คัง ส์ และ จะ กราย ทล ขอ ให้ ลัง ช่อ

เจ้าไว้ในขณฺฑิเชยฺน เมื่อเข้าคณฺฑิเชยฺนแล้วจึงจะไต่
 อยู่ร่วมกัน ถ้าเราไปแล้วเจ้าอย่าอยู่ทีนนานเลย จง
 ท่องเทียวไปอุปการะคนทั้งหลายเถิด แล้วเอาทิพโอสถ
 ยืนให้ ลอทั้งยืนทำเบญจางคประคิษฺฐุกรายลงสามครั้ง
 รัชเอายานั้น พอเชยฺนสวรรคมาแจ้งแก่ชั้นเจงหลัวว่า
 มีเทพยธิดาให้ท่านขึ้นไปดาวตงษเดยวณ เพอรวมณ
 ษครเป็นเชยฺนสวรรค ชั้นเจงหลัวว่าแกลอทั้งยืนว่า ค้อ
 ษไปอีก ๑๐ ษเจ้าจงไปพบเวททะเลสาปທံၤဝေၤ ว่าตงษ
 แล้วชวนษเมฆไปควยเชยฺนสวรรค

ฝ่ายลอทั้งยืนครันอาจารย์ไปแล้ว ก็พยายามขำเพ็ญ
 ฌานตระบะอีกหลายวัน จึงออกจากสำนักท่องเทียวไปถึง
 เมืองลกเชียง นครหลวงโบราณ พักอยู่ควยนักพรต
 ทศาลเจ้าแห่งหน่ง กาลวันหน่ง ลอทั้งยืนเทียวไปแต่
 ษเดียว เห็นหญิงงามคนหน่งเตีรมา อายุราวสิบเจ็ด
 สิบแปดษ หน่านวลเย็นโย กิริยาแ่มช้อยย้วยวนชวนใจ
 ให้เกิดกระศลยฺโสยวโนนางยงนิก จึงคิดว่เราต้อง
 เทียวมาคองแต่หน่มจนแก่ ยังไม่เคยเห็นหญิงทีไหน

โฉมงามเลิศลวยเหมือนนางคนน จำต้องสยดามซอ
 เสียงว่าเป็นลูกเต้าของใคร มีผิวแล้วหรือยัง คิดแล้ว
 จึงถามคนที่ใกล้เคียง เขาตอบว่านางคนนซอพศताल
 ชาวเขื่อนางขำเรอ ลือท่งขิ่นเห็นว่าเป็นนางขำเรอไม่ใช่
 ลูกเมียของใคร ใครมีเงินทองให้มากนางก็รับขำรง
 ขำเรอคนนตามความปรารถนา เรายังไม่เคยสัมผัส
 รูปเสียงกลั่นรส เมื่อพบปะนางงามเช่นนี้จำต้องททลองค
 รลชาติมันจะเป็นอย่างไร คนท่งหลายจึงหลงไหลกัน
 นักหนา แต่เราเป็นคนแก่คนเฒ่าจำจะต้องแปลงเปลี่ยนแปลง
 รูปโฉมให้เหมาะจึงจะสมสมัย แล้วเขาก็อินตินมาเศก
 เขาเป็นทองลุ่มกันหย่นกลายเป็นเด็กคนใช้ตัวเองก็แปลง
 ปลอมเป็นหนุ่มน้อยสำอาง ถือทองลุ่มเทวีไปตั้งหน้า
 บ้านแห่งหนึ่ง เห็นนางพศतालชาวเทวีเข้าไปในบ้าน
 ลือท่งขิ่นแปลงหยุดย่นรออยู่ขัตเดียวจึงเทวีตามเข้าไป
 ฉายนางพศतालชาว ครนกลบมาลงบ้านพักผ่อนพอ
 สมควร เข่าห้องสำอางตกแต่งรูปโฉมเรียบร้อยนาฏ
 กรายออกมาเห็นหนุ่มน้อยมาหา นางเขื่อนชายต้อขิ่นวัย

ถ้อยคำเจ้าหนูน้อยวิไลลักษณ์จะลากลับ ก็ไม่สามารถ
จะยับยั้งกำสรกไว้ได้ ถึงกับออกโหมจู้ร้องไห้สะอื้น
ทั้งตัวเห็นดังนั้นจึงหยิบผ้าเช็ดหน้าละเอียคอ้อนมาซับ
เนตร์ให้นางแล้วว่า เจ้างามเลิศจรรยาบรรณทศเสียบ ใน
อนาคตกาลคงจะไต่ประสพพบพักตร์ แล้วโลมเล้าเอาใจ
ลาแล้วลาเล่าพอนางหลับก็ออกจากห้องพร้อมด้วยคนใช้
กลับไป

ฝ่ายชั้นเจหงหลี่สถิตย้อยู่เฝ้าเฝ้าในดาวดึงส์ รำลึก
ถึงศิษย์ก็พิจารณาว่าศิษย์ที่คล่องดีมีผลรูปเสียงกลิ่นรส
ด้วยนางพศतालชาวซึ่งจะได้เป็นเซียนอีกผู้ ๑ จึงออก
จากวิมานขม่อมมายังสำนักที่กัวยลผู้ใหญ่ ที่กัวยล
ต้อนรับด้วยความยินดี ครั้นเชยบทั้งสองนั่งลงแล้ว
ชั้นเจหงหลี่จึงเล่าเรื่องศิษย์และวิงวอนขอให้ ที่กัวยลช่วย
สั่งสอนศิษย์ให้ โดยทางอ้อม ที่กัวยลหัวเราะแล้วสั่ง
โยคิน้อยให้ไปเชิญนางช้อเชียนโต้วมา ชั้นเจหงหลี่ว่า
ท่านผู้ใหญ่ทำดังฤๅ ที่กัวยลจึงแจ้งอธิบายให้ทราบ
ชั้นเจหงหลี่ว่าความคิดของท่านผู้ใหญ่มากแล้วคำนับ

ลาไป พอนางชื่อเซียนโกวมาถึงก็เล่าเรื่องให้ฟังจน
 ทลอก นางชื่อเซียนโกวว่าจะไปก็ไปเดี๋ยวนี้ซักช้าอยู่
 ทำไม เซียนทั้งสองขีเมฆลอยมาดงเมืองลกเอียงจง
 แปลงปลอมเป็นคนขอทาน พร้อมด้วยฉาบและกลอง
 เทียบร้องว่าทำเพลงขอทานไปทุกบ้านทุกช่อง (เซียน
 แปลงขอทานตอนนั้น บทชื่อว่า พระเกี้ยว) ครั้นถึงหน้าบ้าน
 นางพุกตาลสาวก็เล่นเรื่องเซียนขีเมฆาคบนางสาวโสภ
 นางอยู่ในห้องแหว่เสียงเพราะจับใจออกไปดู เห็นเฒ่า
 ขอทานสองคนผิวเมี่ยมผมหำรุงรัง เสือกางเกงขาดกระรุ่ง
 กระรุ่ง แต่เสียงขี้และทำรำเซ้าขี้เพลงกลองนำหน้าพ
 นางก็ตั้งใจฟังจนจบเรื่องไตพอเป็นเค้าแหว่เสียงคนขอทาน
 ว่าขบเพลง นางเอาเสือกางเกงให้คนละสำหรับและให้
 เข้าปลาอาหาร เซียนแปลงขี้ของแล้วขี้นเฟ่งพิศอยู่
 นางว่าไฮ้คอะไรนักหนา ตาเซียนแปลงหัวเราะแล้วว่า
 ข้าพเจ้าเห็นนางงามเลิศมีความวิตกกิ่งพิจารณา นางว่า
 หมดอายุ 07/05/2565
 แกล้วงรู้ความวิตกกของฉันทักด้วยหรือ ตาเซียนแปลงว่า
 อารู้ได้ข้างพอเป็นเค้าโดยที่ไต่ได้เล่าเรียนคำรา นางว่า

ลองว่าให้ฉันฟังสักทีจะผิดหรือถูก คาเขียนแปลงพยัก
 หน้าให้ยายเขียนแปลงอธิบาย ยายเขียนแปลงว่าขอเข้า
 ไปในห้องจึงจะแจ้งให้ทราบ นางก็งมมือยายเขียนเข้า
 ไปแล้วยายจึงว่า การร่วมภริมย์ก็เข้าหนุ่มน้อยนั้นไม่
 มีหญิงโคหาญสู้ เหตุด้วยเจ้าหนุ่มน้อยมีวิชากรม
 ศาสตร์อาจยังอดสู้ก็มีให้หัยค้อย และกระต้างกระ
 เเทงไต่ทุกเวลาแล้วแต่เจ้าตัวจะปรารณา แม้ใคร
 ชนสู้คงวอควายด้วยการนั้นแน่ ๆ นางไต่ฟังก็เสียใจ
 จึงเล่าความจริงจนตลอดและวิงวอนขอให้ช่วย ยายเขียน
 แปลงกระซิบบอกวิธีให้แล้วออกจากห้องมาด้วยกัน นาง
 จึงว่าตาขายาซาซอเสียงของท่านยังไ้ขอให้ฉันทราบ
 ย่าง ในทันใดนั้นเขียนแปลงทั้งสองก็หายวับไป นาง
 ตกตลึงตัวแข็งยืนอยู่ เมื่อรู้ ลึกตัวเป็นปกติแล้วคิดว่า
 ตายายนั้นคงเป็นเขียนผู้ วิเศษแปลงปลอมมาช่วยชีวิต
 เรา จึงจกโต๊ะเครื่องบูชาจกตป้เทียนบนบาลขอให้ตาเขียน
 ยายเขียนช่วยข้อมัน โภภย์อันตรา

ฝ่าย ลีทองขิ้น กลับมาเยี่ยมเยียน นกพรต ทศกาลเจ้า
 สันทนาปราศรัยกันพอสมควร แล้วลาไป ท่อง เทยว ตาม
 เคย ครั้นถึงตำบลบ้านชนบทแห่งหนึ่ง พบแผ่นดิน
 ล้วนเป็นหิมะด้วยเป็นฤดูหนาวจนจะ สันยคนกค้ำอาจารย์
 ขนไต้ จึงย้ายหน้ามุ้งไปทะเลสาบที่ต่งเถง ร้อนแรมมา
 หลายวัน พอถึงทางแยกให้คิดถึงนางพศतालชาว โดย
 ที่นางจะได้สำเร็จเป็นเซียน จึงบรรดาศกจิตใจให้ ลีทองขิ้น
 แยกไปทางเมืองลกเอียง เมื่อมาถึงเมืองแล้วมุ่งตรง
 ไปหานาง พอจนจะถึงบ้านนางพศतालชาวจึงแปลง
 โฉมแก่เดมาให้เป็น หนูมัน้อยกันหยัน ก็กลาย เป็นคน ไซ้
 ข้าวนายทั้งสองเคียวตามกันมาถึงหน้าบ้านเห็นนางนั่งวาด
 เขียนอยู่ จึงเข้าไปถามว่า เจ้าผู้เจริญเขียนรูปอะไรขอ
 ให้ฉันชมบ้าง นางเหลียวมาเห็นท่งตัวมากก็อกค้ำใจ
 ลุกขึ้นค้ำขยับกรนงทเกาอดด้วยกัน สาว ไซ้ยกที่น้ำร้อน
 นำเข็นมาเลยยกแล้วไปเตรียมเครื่องอาหาร ท่งตัว
 เรียกคน ไซ้เอาสรวรณให้นางสาว ไซ้เป็นรางวัล แล้วกิน
 น้ำร้อนพลางแย้มสรวลหยอกเย้า นางก็จงกรท่งตัวเข้า

นั่งโต๊ะเสปสุรา หนุ่มสาวทั้งสองกินเข้าปลาอาหารอิม
 หน้าสำราญแล้วเข้าห้องร่วมภิรมย์ ทั้งตัวกำลังเพลิด
 เพลินอยู่ นางจทรกแระสะตั้งตกใจไม่ทันยั้ง คุงน้ำในคุ่ม
 เต็มเมื่อคุ่มถูกเขย่าเอนเอียงน้ำในคุ่มก็ล้นไหลไป ครั้น
 เสรีการเกินวิสัย ทั้งตัวก่นงนักพิจารณา แต่นางยัง
 นอนเบือนหน้าโดยที่ได้รับรสพิรณแรงจน เขือกเย็นเสียว
 สรวนหัวสรวปวงคักกาย ทั้งตัวรูถึงเหตุผลแล้วว่า เจ้า
 ผู้เจริญโต ร่ำเรียนมาจากครูบาอาจารย์ที่ไหน นางก็เล่า
 ความตามจริงให้ฟังจนตลอด ทั้งตัวว่าสองเฒ่าขอทาน
 ใ้บอกเล่าชื่อเสียงของเขาให้ทราบหรือไม่ นางว่าหามิ
 ได้แต่สงสัยว่าผู้ วิเศษแปลงปลอมมา ทั้งตัวจึงว่า
 สองเฒ่านั้นคือทักกวยลเซียนกับนางฮ้อเซียนโกว คัวฉิน
 ซอลล่อทั้งป็น รูปแปลงก็หายกลายเป็นผู้เฒ่านั่งอยู่บน
 เติง คนใช้ ท่อยข้างนอกวงถลันเข้ามากลายเป็นก้นหยัน
 อยู่ในมือ เมอลล่อทั้งป็นปรากฏรูปเต็มให้นางเห็นนางก็
 ไม่ตกใจ โดยได้รู้เรื่องจากเซียนแปลงขอทานพอเ็น
 เค้า จึงทำเบญจางคประคิษฐกรายลงสามครั้ง วิงวอนว่า

ขอท่านผู้วิเศษจงเมตตาปราณี โปรดให้กลิ่นหลุดพ้น
 โลกีย์ด้วยเถิด ล้อท่งขึ้นว่าเจ้าเป็นมนุษย์พิเศษจะไต่เป็น
 เชี่ยน จึงไต่อกทกคามของเราว่างกายของเจ้าจะย่นยง
 คงทนไม่แก่ไม่เฒ่า จงอสังห์ถอศีลกินเจ แม้เจ้าสำเร็จ
 เป็นเชี่ยนจะได้ไปอยู่ในสำนักนางช่อเชี่ยน โกวแล้วย่นทัพ
 ไอสถให้ พอนางวัยไอสถ ล้อท่งขึ้นก็วิหยาบไป นาง
 ตั้งไต่ชยชากบายไหว้กินยานั้น เลิกการบำรุงบำเรอไป
 ถอศีลกินเจบำเพ็ญตะบะตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป

ฝ่ายล้อท่งขึ้นไปจากนางพศतालชาวแล้ว เลยไป
 ย้านยายแก่ท้อาเอดงกเชียง เห็นร้านขายเหล้าจึงเข้าไป
 ถามถงยายแก่ ลุกชายของยายแก่บอกว่าแม่ไม่อยู่
 ล้อท่งขึ้นว่าร้านเหล้าของใคร ชายนั้นเห็นรูปโฉมผู้ถาม
 คล้ายคนชายน้ำมัน จึงบอกเล่าความจริง ล้อท่งขึ้น
 หัวเราะพลางทางว่า ชายเหล้าคึกใหม่ ชายนั้นว่าเหล้า
 ชายคึกแต่ไม่มีสำเลียงหมู ล้อท่งขึ้นได้ฟังจึงว่า

หมตอาย 07/05/2565

ความโลภมันมนุษย์หนอ น้ำในย่อเป็นสุรา
 ยิ่งว่าไม่มีสำ ไว้สำหรับเลี้ยงสุกร

แล้วเค็กเข้าทขอเรียกเข้าลตอยชนหียบเอากลับไป ครั้น
 ยายแก่ กลับมา ลูกชาย เล่าเรื่อง คนขายน้ำมันให้พวงจน
 ตลตคแล้วจึงไปดูเหล่าในบ่อเห็น แต่น้ำท่าไม่มี กลิ่นสรว
 เลย ยายแก่เสียใจรีบไปตามคนขายน้ำมันก็ไม่พบ
 กลับมาถึงบ้านแม่ลกลเสียใจต่างติโทษกัน

ผ่ายลตทงบ้นรบไปดงรำนนางชนลี นางเห็นท่งตัว
 มาก่ตอบรบด้วยควมยินดี และจคอาหารท่งเหล่าเซม
 หมหันเข็คต่นไก่อต่ม หยปลาจลลามและเกาเหลามาเลียงค
 ลตทงบ้นเสพสรวพลาจลยหนวคแล้วว่ นกกระเรียนร้อง
 รำให้พวงกินเหล่าคเขาชอบใจใหม่ และการขายเหล่า
 ของท่านคหรือไมค นางชนลีว่ ดงแต่วันท่านเขียน
 นกกระเรียนให้มาจนบค่น การชอขายเจริญชนเขียนลำดัย
 จนร่ำรวยเหลือหลาย ข้าพเจ้าชอบขบญคณท่านเป็น
 อย่างยงหาทสคมิคใด ลตทงบ้นหวิวเรว่ว่านกกระเรียน
 ทำการงานไซ้หนสันแทนข้าพเจ้าสันแล้วขอลา เรียก
 นกกระเรียนออกจากณง คิมดอวย 07/05/2565 พอชนชนกก็นำลตทงบ้นไป
 นางชนลี และ คน ท่ง หลาย เห็น เป็นอคจรวรย์ใหญ่หลวง

ค่างก็หากอกไม้^๒อุป^๑เทียบ^๑จน^๑กรวย^๑ไหว^๑และ^๑วาท^๑เขียน^๑รูป^๑
ไว้^๒ชา

ผู้^๑แต่ง^๑ภาษา^๑จีน^๑คน^๑ฉะ^๑บข^๑เร^๑อง^๑นี้ ค^๑ศ^๑ท^๑เอา^๑คำ^๑ฉ^๑น^๑ท^๑ช^๑อ^๑
ช^๑ก^๑ล^๑ก^๑ข^๑ง^๑ช^๑ย^๑เห^๑า^๑ค^๑ร^๑ง^๑ร^๑า^๑ช^๑ว^๑ง^๑ค^๑่^๑ด^๑ัง แต่ง^๑ช^๑ม^๑ค^๑า^๑ล^๑า^๑น^๑ก^๑
ก^๑ะ^๑ร^๑เ^๑ย^๑น^๑ท^๑ค^๑า^๑ย^๑ล^๑เ^๑อง^๑ข^๑ง^๑ใ^๑ก^๑ล^๑เ^๑ค^๑ย^๑ง^๑ก^๑บ^๑เ^๑ม^๑เ^๑อง^๑ฮ^๑น^๑เ^๑อ^๑ย^๑ง (ค^๑า^๑ย^๑ล^๑
เ^๑อง^๑ข^๑น^๑เ^๑อ^๑ย^๑ใ^๑น^๑แ^๑ว^๑ง^๑เ^๑ม^๑เ^๑อง^๑ข^๑เ^๑ย^๑ง^๑ม^๑ณ^๑ท^๑ล^๑ส^๑เ^๑เ^๑ เ^๑ม^๑เ^๑อง^๑ฮ^๑น^๑เ^๑อ^๑ย^๑ง
ก^๑ี่^๑ม^๑ณ^๑ท^๑ล^๑ส^๑เ^๑) มา^๑ด^๑ง^๑ไ^๑ว^๑เ^๑ห^๑ือ^๑ใ^๑ห^๑อ^๑ร^๑ก^๑ค^๑ร^๑น^๑ ข^๑ำ^๑ฟ^๑เ^๑า^๑เ^๑้^๑น^๑ว^๑า^๑
ช^๑ก^๑ล^๑ค^๑ำ^๑ฉ^๑น^๑ท^๑ข^๑ท^๑น^๑ น^๑ำ^๑อ^๑ำ^๑น^๑ำ^๑ฟ^๑ง^๑ จ^๑ึง^๑ใ^๑ค^๑ศ^๑ท^๑ภ^๑า^๑ษ^๑า^๑จ^๑ี^๑
ค^๑ัน^๑ฉ^๑ะ^๑บ^๑ข^๑ี^๑มา^๑ด^๑ง^๑ไ^๑ว^๑

煙 日 芳 晴 白 黃 此 昔
波 暮 草 川 雲 鶴 地 人
江 鄉 萋 歷 千 一 空 已
上 關 萋 歷 載 去 餘 乘
使 何 鸚 漢 空 不 黃 黃
人 處 鵝 陽 悠 復 鶴 鶴
愁 是 洲 樹 悠 返 樓 去

พจนานาย 07/05/2565
ไ^๑ค^๑เ^๑ป^๑ล^๑ฉ^๑น^๑ท^๑ช^๑ก^๑ล^๑ก^๑ข^๑ง^๑ช^๑ย^๑เห^๑า^๑ เ^๑ด^๑ัง^๑เ^๑เ^๑น^๑ ว^๑ล^๑ัน^๑ค^๑ท^๑ี^๑ล^๑ก^๑

ค^๑ง^๑น^๑

๑๐ เชียนขะเวียนสกณชาติ จรคลาคนิกัลยหลัง
 แต่ชอกระเวียนสกณยง จิรอยู่ณศาลา
 อากาศก็ไปรังชลสังคิต พยพิ์ทะบายมา
 เมฆหมอกก็เล่นระตะนภา ตฤณชาติก็สกลไส
 เหลือบเห็นละลอกชลกระเพอม, อระเหล่อมคั่นงไป
 ชันเอียงนครปวรไพ บลอยู่ณผงชล
 เองยคำบลขษปะยาน ระตะกานส์คนยัล
 ขวนจิตคณงมนสกล คฤหาศน์ณยามเย็น
 แต่ว่ามีรัฐถลบ้าน ระยะย่านฤหาเห็น
 ฉนแถวสถานคฤหเป็น พนะแต่ถวิลหวัง ฯ
 ฝ่ายล่อท่งขันถึงทะเลสาบท่งแดง เห็นอาจารย์
 ทยเชียนท่งหลายเล่นหมากรุกอยู่ทีศาลา จึงขยับก
 ะเวียนทองแฉลขลงมายังคิน พอลงจากหลังนภมณตวร
 ก็หายไป ล่อท่งขันทำเบญจางคปริษฐกรายอาจารย์
 และเชียนท่งปวง ชันเจงหลเห็นคิษย์มากยนิคังงว่า
 แก่เชียนท่งหลายว่า การเล่นหมากรุกวันนสนุกอยู่
 แต่ข้าพเจ้ามักจำเป็นตองนำคิษย์ไปหาตีเล่าคุณ การ

เล่นหมากรุกวันนี้ขอยกไว้เล่นวันหน้าต่อไป เชียนตน
 หนึ่งว่า การที่พวกเราประชุมเล่นหมากรุกอยู่ที่นั่นก็
 เล่นเพื่อสนทนากันอย่างหนึ่ง คอยศิษย์ท่านอย่างหนึ่ง
 บัณฑิตศิษย์ของท่านมาแล้ว พวกเราควรไปหาตีเล่ากัน
 จะใคร่รู้เห็นว่าล่อท่งขึ้นเป็นเซียนคนไหนใด เขียนทั้งหลาย
 เห็นชอยต่างก็ขีเมฆไปยิงเขาหัว

ฝ่ายตีเล่ากัน อวนคเขียนบ้ำเพ็ญตะขอยู่ในคหา
 เหลือบเห็นรสีมลอท่งของหน้าต่าง เข้ามาสว่างคกลางวัน
 ก็รู้ว่าคณะขีเขียนมาประชุม จึงให้อวนคเขียนไป
 ท้อนรบ อวนคเขียนไปถึงประตูคหาเห็นเซียนทั้งหลาย
 อยู่ทนน ต่างก็คานขงกันและกันแล้วพร้อมกันเข้ามา
 ในถ้ำ จึงทำเขยจางคประคิมจูกรายตีเล่ากันแล้วนั่งถ้
 อันควร แต่ล่อท่งบนคงย่นอยู่โดยเหตุที่ยงมีใครบเขียน
 บรรพชา ตีเล่ากันเห็นตงนนจึงว่า การที่ตงฮวจหนย
 ไปเกิดในมนุษย์โลกเป็นล่อท่งบนนน เหตุด้วยฉาน
 หมดอายุ 07/05/2565 ของตงฮวจหนยยังไม่ถึงคันสูงสค บัณฑิตฉานของ
 ล่อท่งบนล่อยเล็ดถึงคันสคแล้ว ควรยกย่องให้ล่อท่งบน

เป็นเชียนที่ ๓ ในคณะไช่เยียน ล้อท่งขึ้นทำเข็ญจากค
 ประคิษฐุกรายแล่นง้อยู่ชุนที่ ๓ เชียนท่งหลายย่นคยง
 หนัก จึงพร้อมกันทำเข็ญจากคประคิษฐุกรายลีเล่่ากน
 คำนับลาอวณคุเชียนแล้วไปดงปากถากชนชเมวมแยกย้าย
 ไปยังสำนักของตน ๆ

張果老

壽考

๔. เจียงกัวเล่า

อักษรจีนเขียนดังนี้ 張果老

ครั้งโบราณยุคคึกคักอำมรรพ มีคางคาวเผือกตัวหนึ่ง
เสฟแต่แสงพระอาทิตย์และแสงพระจันทร์อยู่หลายพันปี
แล้วคางคาวตัวนั้นกลายเป็นผู้เฒ่าคนหนึ่ง ผู้เฒ่าคนนั้น
อาศัยอยู่ที่เขาตงเต๋อวแขวงเมืองเซ่งจิ๋ว คนทั้งหลาย
เรียงแถวว่า เจียงกัวเล่า แกยินดีในชอน ด้วยคำว่า
เจียงกัวเล่าค่าน แปลว่า ชนะในการแก่ เจียงกัวเล่า
มีลาเผือกเป็นพาหนะตัวหนึ่ง แกจะไปไหนที่ใด ๆ ก็
ชลาไป กลับมาแล้วพยลาใส่หีบไว้คงพยผ้าฉะนั้น ถ้า
จะไปอีกก็เอาลาที่พยออกมาพ่นน้ำแล้วชนชไป แต่วิ
ชลาอันแปลกธรรมดา คือหันหลังไปข้างหัวลา หัน
หน้ามาข้างท้ายลาตั้งนั้นเสมอ มีผู้เฒ่าคนหนึ่งเล่าให้
คนสมัยนั้นฟังว่า เขาได้เห็นเจียงกัวเล่าคนนั้นตั้งแต่เด็ก
มาจนบัดนี้ เจียงกัวเล่าไม่แก่ไม่เฒ่ายิ่งกว่าครั้งโน้น

มีคนถามเจียงแก้วแล้วว่าอายุของท่านได้เท่าใด เจียง
แก้วเล่าตอบว่ากว่าร้อยปี

เมื่อแผ่นดินพระเจ้าไทจงและพระเจ้าเกาจง ครั้นราช
วงศ์ถัง ตรงกับ พ.ศ. ตั้งแต่ ๑๓๗๐ ถึง ๑๒๒๒ ในระวาง
นั้นพระเจ้าราชวงศ์ถัง เคย มี รัชสั่งให้ หา เจียงแก้วไป
เผ่าหลายครั้งก็ไม่สมพระราชประสงค์ ด้วยเจียงแก้ว
ไม่ยินดีในการเผ่าแทนพระเจ้าแผ่นดิน แยกตัวตั้งด้วย
มารยาต่าง ๆ คือ ทำเป็นเจ็บหนักขาง และยังว่านั้น
ถึงกับทำเป็นตายเสียในวนที่ข้าหลวงมาดงก็มี

ครั้งพระนางบูเจ็กเทียนครองราช สมบัติ ตั้งตัวเป็น
กษัตริย์ราชวงศ์ถัง ตรงกับ พ.ศ. ตั้งแต่ ๑๒๓๓ ถึง
๑๒๕๕ ในระวางนั้นพระนางมีพระเสาวณีให้หาเจียงแก้ว
เลามาเผ่า ข้าหลวงไปหาตัวเจียงแก้วเลามาถึงศาลเจ้า
นางโก้วนง แยกทำมารยาตมลงตายคาที่ เวลานั้น
เป็นฤดูร้อนในไม่ช้าศพก็เน่าเขื่อยเป็นหนอง ข้าหลวง
ตกใจรีบกลับเมืองหลวง นำเรื่องเจียงแก้วเลาชนกราบ
ทูลพระนางบูเจ็กเทียนให้ทรงทราบ ในไม่ช้าก็มีคนพบ

เจียงกัวเล่าขานเผือกเที่ยวไปมาตามราวป่า คนที่
หลายจึงทราบว่าเจียงกัวเล่ายังไม่ตาย

ก่อนนั้นมาดงคายนหงวน คักราชขบถ ๒๓ ในราชวงศ์
ถึง ทรงกษัตริย์ พ.ศ. ๑๒๗๕ พระเจ้าเม่งจงโปรดให้ช่วยหอง
เซียวหนิงสืบสืบหาตัวเจียงกัวเล่ามาเผ่า ช่วยหอง
ข้าหลวงไปถึงเมืองเซ่งจิ๋ว เทียวสืบหาจนพบเจียงกัวเล่า
ยังไม่ทันจะสนทนาปราศรัย แก่ก็ทำมารยาดมีคนกระเสือก
กระสนตายอยู่กบที่ ข้าหลวงจตุตถ์เทียบยศศักดิ์และ
อ่านหนังสือรับสั่งแล้ว ในไม่ช้าก็พนชนทละน้อย ๆ
ข้าหลวงไม่สามารถจะบังคับให้เจียงกัวเล่ามาด้วยได้ก็
กระทำค่านยลารับกลับเมืองหลวง นำเรื่องราวที่ไปนั้น
ชนกราบทูลให้ทรงทราบ พระเจ้าเม่งจงจึงรับสั่งให้
ชอหุย ลุดง เซียวหนิงสืบสืบและตั้งของไปประทาน
แก่เจียงกัวเล่า เป็นการเซ่อเซียวให้มาเผ่า แก่เห็นว่า
พระเจ้าราชวงศ์ดงทรง นยถอแท้จริง ก็มาช่วยข้าหลวง
ครั้นถึงเมืองหลวงแล้ว พระเจ้าเม่งจงโปรดให้เจียงกัว
เล่าพักณเสถียรานจิบเซี่ยนนอกชั้นปโรหิต มีผู้คนคอยรับใช้

สอຍ พวกขนนางในเมืองหลวงตั้งแต่ผู้ใหญ่จนถึงผู้น้อยไปมาเยี่ยมเยียนเสมอ

ขณะเที่ยงกวเล้าเฝ้าแห่นอยู่พร้อมด้วยขนนางทั้งหลาย พระเจ้าเม่งจงรับสั่งถามในกิจการของเซียนเจียงกวเล้านิ่งเสียมได้กราบทูลประการใด เมื่อกลับที่พักกระทำการระงับนึ่งเฉยเสีย วันยังค่ำมิได้กินอะไรเลย ในกาลวันหนึ่งเจียงกวเล้าเฝ้าพระเจ้าเม่งจงประทานสุราเลี้ยง แกรายทูลว่า ข้าพเจ้าเสพสุราไม่ได้มาก แต่มีศิษย์อยู่คนหนึ่งเสพสุราได้ครั้งละถึงพระเจ้าเม่งจงใคร่จะทอดพระเนตรสถานศิษย์คนนั้นเสพสุรา จึงมีรับสั่งให้หามาเฝ้า บัดเคี้ยวหนังก็นำโยคิน้อยลอคช่อกมุล พระแกลลงมายืน ถวายค่าน้ำ อยู่ข้างหนึ่ง พระเจ้าเม่งจงทอดพระเนตรเห็นโยคิน้อยนำเข็นตุ้ จึงมีรับสั่งให้หนึ่ง เจียงกวเล้ากราบทูลว่า ศิษย์ของข้าพเจ้าได้ย่นเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินก็เข็นบุญนักหนาแล้ว การจะนั่งนึ่งไม่สมควร จึงพระราชทานสุราดื่มให้โยคิน้อยถึงหนึ่ง โยคิน้อยก็เสพสุราจนหมดถึง เมื่อทอดพระ

เนตรเห็นดังนั้น มีรัชสังให้เอาสุรามาท้อมให้ อีก เจียง
 กว่เล้ากราบทูลว่า คิษย์ของข้าพเจ้าเสพสุราได้ เพียง
 หนึ่งถึง ถ้าเสพมากเกินไปกำลังคงมีอาการพลาดปลั่งลง
 พระองค์ก็จะทรงพระศรวล พระเจ้าเม็งจงทรงเร่งพนักงาน
 ให้รัชเอาสุรามาท้อม โยคิน้อยอีก โยคิน้อยเสพสุรา
 เกินกำลังจนกระหม่อมทะลุ น้ำไหลออกมาล้นแต่สุรา
 แล้วล้มลงกลายเป็นถึงทองคำลั่งอยู่ พระเจ้าเม็งจง
 รัชสังให้พวกขนนางที่เฝ้าอยู่นั้นช่วยกันพิจารณา ได้
 ความว่าถึงนั้น เป็น ถึงสุรา สำหรับ พระราชทาน เลียงใน
 สถานจีบเซียนอที่เจียงกว่เล้าพัก พระเจ้าเม็งจงก็ทรง
 พระศรวล แล้วโปรดให้เจียงกว่เล้าแสดงอิทธิฤทธิ์หรือ
 เล่นกลต่าง ๆ ถวายทอดพระเนตร เจียงกว่เล้าจึงอ่าน
 มন্ত্রเรียกนกตึงร่อยคังพัน มีพระยาหงส์เป็นต้น มา
 ร่อนร้องอยู่ใกล้ ๆ พระที่นั่ง แล้วเรียกพรณพฤกษชาติ
 มาผลิดอกออกผลหอมฟุ้งพระนคร พระเจ้าราชวงศ์ถึง
 ไครจะทอดพระเนตรสิ่งใด ๆ แก่ก็บันดาลให้สิ่งนั้น ๆ
 อุบัติขึ้นถวายทอดพระเนตรทุกครั้ง

ถึงฤกษ์หนาว พระเจ้าเม่งจงประทานสุราให้แก่เจียง
กัวเล่า ๆ เสพสุรานั้นแล้วให้มันเมาที่ออกที่ใจ จึง
ทราบบว่าสุราทพระราชาทานให้มานั้นไม่ใช่สุราก็ แล้วแก
หุดคอคคตฟันในปากของแกเห็นแหงจวนจะเปราะะ จึงให้
คนใช้ห้าย้อมมากำมือหนึ่งประสมกับยาแล้วฉุน ในไม่
ช้าฟันของแกก็ขาวคจหยกก็เป็นปกติดังเก่า

ในกาลวันหนึ่ง พระเจ้าเม่งจงพร้อมด้วยราชบริพาร
เสด็จไปประพาสป่า ครั้นเสด็จกลับพระนครไถ่กวาง
ใหญ่มากด้วยตัวหนึ่ง จึงรับสั่งจะให้ชาวเครื่องฆ่ากวาง
นั้นทำเครื่องถวายและเลี้ยงราชบริพาร ขณะนั้นเจียงกัว
เล่าอยู่ในที่เฝ้าจึงกราบทูลว่า กวางตัวนี้เป็นสัตว์พาหนะ
ของเซียนอนมีอายุยืนนานตงพันปี เมืองวันชิว คักราช
ยท & แผ่นดินพระเจ้าบูเต้ครั้งราชวงศ์ซัน ตรงกับ พ.ศ.
๔๒๗ พระเจ้าบูเต้เสด็จประพาสอุทยาน ราชบริพารจับ
ไถ่กวางตัวนี้ พระเจ้าบูเต้โปรดให้ปล่อยเสีย พระองค์
เป็นมหากษัตริย์อันประเสริฐ ทรงไว้ซึ่งทศพิธราชธรรม
ของทรงพระเมตตาโปรดปล่อยกวางตัวนี้เสีย จะเป็น

พระเทศพระคุณแก่กวาง และเซียนผู้เจ้าของอย่างยิ่งหา
 ที่สคมีไต่ พระเจ้าเม่งจงตรัสว่า ตั้งแต่ครั้งราชวงศ์
 ชันมาจนบัดนี้ชานานักหนา ราชวงศ์กษัตริย์เปลี่ยนแปลง
 มาหลายราชวงศ์แล้ว ท่านมีหลักฐานอย่างไร
 จงว่ากวางควนเป็นกวางที่เขาจับได้เมื่อครั้งโน้น เจียง
 กว่เล่ากราบทูลว่า เมื่อพระเจ้ายเต้โปรดให้ปล่อยกวาง
 ควน เขาได้เอายายทองเหลืองติดไว้ที่เขากวางซ้ายหนึ่ง
 พระเจ้าเม่งจงรับสั่งให้พวกขุนนางช่วยกันตรวจดู ก็
 เห็นซ้ายทองเหลืองยาวราวสองนิ้วติดอยู่ที่เขากวางซ้าย
 หนึ่ง แต่หนังสือที่ขายลยเลือนเสียหมด พระเจ้าเม่งจง
 จงตรัสถามว่า ยนนเป็นอะไร มาจนถึงคนใดสัก
 เท่าไร เจียงกว่เล่ากราบทูลว่า ยนนเป็นขลุ่ย
 สัมฤทธิศก (เลขหางคกฝ่ายจีนกับไทยไม่ตรงกัน)
 นัยมาจนบัดนี้ ไต่ ๘๕๒ ปี จึงมีรับสั่งให้ ไหราตรวจ
 สอบก็ถูกต้องดังเจียงกว่เล่ากราบทูล ตั้งแต่กาลนั้น
 เป็นต้น พระเจ้าเม่งจงทรงเช็ดถือเจียงกว่เล่ามาก แต่
 ยังทรงสงสัย ด้วยอายุเจียงกว่เล่าจะมากสักปานใด

กราบทูลเรื่องประวัติของเจียงกัวเล่าตามความจริง
 ข้าพเจ้าก็จะกลายเป็นคนมีอาการอันน่าพิงกลัว ถ้า
 พระองค์ทรงพระเมตตาช่วยข้าพเจ้า คือถอดพระมงกุฏ
 และฉลองพระบาทแล้วทรงวิงวอนเจียงกัวเล่าโดยความ
 เคารพขอโทษข้าพเจ้า นั้นแหละ ข้าพเจ้าจึงปราศจาก
 อาการอันน่าพิงกลัว พระเจ้าเม่งจงทรงรับว่าไต่ เอียบ
 ช่วยเสียนจึงกราบทูลเล่าชาติกำเนิดของเจียงกัวเล่าว่า
 ครั้งสมัยโบราณยุคตกต่ำบรรพ มีคางคาวเผือกตัวหนึ่ง
 เสพแต่แสงพระอาทิตย์และแสงพระจันทร์อยู่หลายพันปี
 แล้วคางคาวตัวนั้นกลายเป็นคน คือเจียงกัวเล่าคนนั้น
 พอสิ้นคำเพียงเท่านั้น เอียบช่วยเสียนก็ล้มสลบโลหิต
 ไหลทางทวารทั้งเก้า เมื่อพระเจ้าเม่งจงทอดพระเนตร
 เห็นดังนั้น วิษเสด็จไปหาเจียงกัวเล่าที่สถานจิเบเซียนฮือ
 แล้วถอดพระมงกุฏและฉลองพระบาท ออกแล้วทรงคุก
 พระชนม์กระทำความเคารพ ทรงวิงวอนขอโทษเอียบ
 ช่วยเสียน เจียงกัวเล่าว่าโยคีคนนี้โหดอวดรู้ ถ้าไม่
 ลงโทษเสียบ้างก็จะเคยตัว ต่อไปวันหน้าก็จะเกี้ยวเอา

ชาติกำเนิดของเทพดา และ เทพารักษ์ไป เทียว บรรยาย
 เป็นของ กำนัน พระเจ้าเม่งจงทรงวิงวอนอยู่ช้านาน
 เจียงกัวเล่าจึงยกโทษถวาย แล้วตามเสด็จไปณะที่
 เขียบชวยเสียนสลยอยู่ จึงเอนำพ่นให้ทั่วสรรพางค์
 ภาย บัดเดียวหนงเขียบชวยเสียนก็พ่นลุกขึ้นนึ่ง เจียง
 กัวเล่าจึงส่งขันหยกที่ใต้น้ำเหลือจากพ่นนั้นให้ เมือ
 เขียบชวยเสียนได้กินน้ำนั้นแล้ว ใจคอก็เบิกบานหน้า
 ตาแจ่มใสดีเป็นปกติ พระเจ้าเม่งจงทรงเห็นปรากฏ
 คึงนนี้ ก็ทรงขัตยคนขุดอเจียงกัวเล่าขงนก ถึงกับ
 ทรงตั้งแต่งให้เจียงกัวเล่าเป็นมหาโยคีทรงเหียน และ
 ให้ช่างเขียนรูปไว้ณะสถานจิบเขียนอ เพื่อกะทำความ
 เคารพ ต่อันมา เจียงกัวเล่ากราบทูลถึงโรคภัยไข้เจ็บ
 เขียบเขียบพิ ขอดถวายค่านับลากลับไปเมืองเฮงจิ๋วเป็น
 หลายครั้ง พระเจ้าเม่งจงทรงอนุญาตให้กลับ และ
 พระราชทานแพรให้สามมวนกับยรดหลังหนง คนลาก
 ยรดสองคน เจียงกัวเล่าถวายค่านับลาแล้วขรดกลับไป

ครั้นถึงเมืองเชียงจิว จึงให้คนลากรถกลับเมืองหลวงเสีย
 คนหนึ่ง อีกคนหนึ่งนั้นก็เอาไปอยู่ที่เขาตงเต้ด้วย
 เมื่อเทียบป้อ ศักราชขัท ๑ ตรงกับ พ.ศ. ๑๒๘๕
 พระเจ้าเม่งจงมีรับสั่งให้หาเจียงกัวเล่าไปเฝ้า เจียงกัว
 เล่าไต่ทราขรยสัง ก็พอบังเอิญมีอาการป่วย ในไม่ช้า
 ก็ถึงแก่ความตาย คนลากรถที่อยู่ด้วยนั้นจัดการเอา
 ศพเขาหีบแล้วนำไปฝัง ขณะจะฝังได้เขตกหีบออกดูไม่
 เห็นศพก็ฝังแต่หีบเปล่า ด้วยเจียงกัวเล่าหนีไปเข้า
 คณะโป๊ยเซียนล่ำคิบเป็นเซียนที่ ๕ เสียแล้ว

藍採和

和採藍

๕. นำไชหัว

อักษรจีนเขียนดังนี้ 籃采和

ในกาลครั้งหนึ่ง มีชายคน ๑ ชื่อว่า นำไชหัว นัย
ว่าเข็ชะคาไต้เขียนจติมาเกิด (นำไชหัวผู้นี้จะเป็นคน
ครึ่งโตและเป็นลูกเต้าของใครคนยังไม่พบ) นำไชหัว
สวมแต่เสื้อกางเกงสีน้ำเงินขาดพระรุงพระวัง ร่องเท้าก็
มีข้างเคียวทองเที่ยวขอลาน นอกจากการขอลานแล้ว
ไม่ได้ทำมาหากินอย่างใด เมื่อขอลานไต่กะแปะก็
ชอบเหล้ากิน แล้วตกรับร้องว่าทำเพลงท่าทางต่าง ๆ
เพลงทรวงล้วนแต่สัถยาติดดีกว่าเพลงของพวกนักร้อง คน
ทั้งหลายชอบขอกขอมฟัง นำไชหัวร้องว่าทำเพลง กรับ
ที่กินนยาวถึง ๓ ฟุตเศษ แต่นำไชหัวขอลานไต่กะแปะ
มากก็จ่ายแจกให้คนยากจน บางครั้งร้อยกะแปะเป็นพวง
ลากวิ่งไปตามถนนหนทาง ถึงจะขาดตกหายไปเท่าใด

ก็ตามไม่นำพา ยามร้อนนำไชหัวชอยใส่เสื่อหนาเป็น
 เสื่อชั้นใน แดคร้อนตะวันเที่ยงก็ไม่มีเหงื่อ ยามหนาว
 หิมะจกใส่เสื่อชั้นเดียวกับไม่หนาว หุดตาปากจมูกของนำ
 ไชหัวมีไอออกจนแลเห็นคจไอน้ำร้อน

ในกาลวันหนึ่ง นำไชหัวเสพสุราแล้วเที่ยวร้องรำทำ
 เพลงผู้คนเบียดเสียดกันดูเป็นอันมาก มีผู้เฒ่าคนหนึ่ง
 เอ่ยขึ้นว่า เมื่อข้าพเจ้ายังเด็กได้เคยเห็นนำไชหัว และ
 ต่อมาก็พบบะเสมอ รูปทรงของนำไชหัวไม่แก่ไม่หนุ่ม
 คงที่เหมือนกนกขครังไนน์ ขคนข้าพเจ้าแก่เฒ่าจน
 ผมและหนวดขาวแล้ว ได้เห็นนำไชหัวณะทันอกรูป
 โลมก็ไม่แก่ไม่เฒ่าคงอยู่ตั้งเท่า เสื่อกางเกงสนา,
 เงินขาดพระร่วงพระรังและรองเท้ายี่ไฉน ดูเหมือนจะเป็น
 สำรับที่เคยเห็นเมื่อครั้งไนน์

ก่อนนั้นมานำไชหัวเที่ยวไปถึงตำบลหนึ่ง พบบทกวย
 ลีเซียนก็สนทนาปราศรัยกันด้วยความยินดีแล้วต่างก็
 ลากลับ ในกาลวันหนึ่ง นำไชหัวนั่งเสพสุราอยู่ที่ร้าน
 ขายสุรายนสพานคูเมือง ขณะนั้นเสียงคดกลศึกเขาท

กลางหาวเพราะใจ ผู้คนไปมาต่างก็หยุดยืนเงย
 แหงนฟังแทบทุกคน นำไซหัวออกจากร้านสุราโยนกรวย
 ขึ้นไปกลางหาว กรวยกลายเป็นนกกระเรียนลงมายืนอยู่
 ตรงหน้า นำไซหัวชนชนนกกระเรียนบินเข้ากลีบเมฆหายไป
 คนทั้งหลายเห็นว่านำไซหัวชนนกกระเรียนไปแล้ว จึง
 พากันเข้าไปในบ้านขายสุรา เห็นเสื่อกางเกงและรองเท้า
 ยังกองอยู่ ในไม้เท้าของเหล่านั้กลายเป็นหยก
 แล้วอันตรธานหายไป นำไซหัวได้สำเร็จเป็นเซียน
 เข้าคณะไ้ยเซียนเป็นเซียนที่ ๕.

何仙姑

崑崙

หมดอา

๒. ฮ้อเซี่ยนโกว

อักษรจีนเขียนดังนี้ 何仙姑

เมื่อแผ่นดินพระนางบูเจ็กเทียน ครองราชวงศ์ถึง
ตรงกับ พ.ศ. ตั้งแต่ ๑๒๓๓ ถึง ๑๒๕๕ มีหญิงสาวคน
หนึ่งชื่อนางฮ้อตี เป็นบุตรของฮ้อซออยู่ที่ตำบลหั้นย้อเคย
อำเภอเจงเสียบแขวงเมืองกวางตุ้ง นางฮ้อตีฝันมีนวลสวย
อ่อนโยน ใจคอเยือกเย็นชอบแต่ความสงบ ในคืนวัน
หนึ่งนางนอนหลับฝันไปว่า มีเทพารักษ์มาบอกให้นาง
กินแป้งชุ่นย้อ ร่างกายจะไค้เบา ไม่หนักอึ้งอ้ายเหมือน
คนทั้งหลายและไม่ตายด้วย เมื่อนางตื่นขึ้นก็นั่ง
ความฝันและคิดว่าเทพารักษ์คงไม่ผิด นางกินแป้ง
ชุ่นย้อในวันนั้นร่างกายของนางก็เบาจริงสมกับที่ความฝัน
จะทำอะไรก็แคล่คล่องว่องไวยิ่งกว่าแต่ก่อน ฝ่าย
บิดามารดาเห็นนางโตใหญ่เป็นสาวสมควรจะ มีเรือน จึง

ปรักษากันว่า ถ้ามีใครมาส่งขอเห็นสมควรก็จะปลุก
 ผงเสียให้เสร็จ เมื่อนางทราบเรื่องแล้วตงสตีตยสาขาด
 ไม่ขอมีสามีจนตลอดชีวิต บิตามารตาก็ไม่กล้าบังคับ
 ให้นางมีสามี โดยที่นางถือศีลกินเจเสมอมา ใน
 กาลวันหนึ่งนางไปเที่ยวที่ผิงแม่น้ำชุนยงเอิญพบเขียน
 “ทักวอล” กับเขียน “น้ำไซหิว” เขียนทั้งสอง
 สอนให้นางเล่าข่นมนต์ต่าง ๆ เพื่อจะให้สำเร็จเป็นเขียน
 นางก็ท่องข่นมนต์ตามลัทธิตที่เขียนทั้งสองสอนให้ แล้ว
 เที่ยวไปตามเขา เข้าไปค้ามาทุกวัน ขณะเคียวไปมา
 นั้นเร็วไวคุดุเหิร เมื่อนางกลับมามีผลไม้ต่าง ๆ มา
 ให้มารดาเสมอ มารดาถามว่าเจ้าเที่ยวไปถึงไหนจึง
 ไปได้ของเหล่านี้มา นางว่าไปถึงโลกเขียน คึกษา
 ลัทธิตธรรมนิยมของเขียนกับนางเขียนทั้งหลาย

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป นางจะพุดจาด้วยใครก็แสดง
 แต่คำที่เพราะมีหลักฐานคึกว่าพวกกรหลกนักราชญูทั้ง
 ปวง กิตติคัพทเลอลือไปจนพระนางบูเจ็กเทียบทรง

ทราบดีถึงภัยโปรดให้หาตัวนางช้อยี่มาเฝ้า ขุนนาง
ผู้รับ ๆ สั่งจึงไปพาตัวนางช้อยี่มาถึงกลางทางนางก็หาย
ไป พวกเหล่านั้นช่วยกันสืบเสาะเที่ยวหานางทุกแห่ง
หนกก็ไม่พบปะ การที่พระนางขี้เกำเทียมนใคร่จะทอด
พระเนตรรูปโฉมนางช้อยี่ก็เป็นอันยุติ

เมื่อגעגעเลงคักราช ทรงกบ พ.ศ. ๑๒๕๐ ถึง ๑๒๕๓
มีคนเห็นทักวอดเขียนนำนางช้อยี่เหาะไป เข้าพระ
ไชยเขียนนบเป็นเขียนที่ ๖ คนทั้งหลายรู้ว่านางช้อยี่
สำเร็จเป็นเขียนไปจึงให้ชอนางช้อยี่ว่า ชอเขียนโกว
ครั้นต่อมามีคนเห็นนางช้อยี่เขียนโกวชื่อเมฆห้าดีลยอยู่
ตรงโรงมั่วโกว คือโรงกินเจ เมื่อใดละคักราช ทรง
กบ พ.ศ. ตั้งแต่ ๑๓๐๘ ถึง ๑๓๒๑ มีคนเห็นนางช้อยี่เขียน
โกวอยู่ที่ศาลาในแดนเมืองกวางตุ้ง ผู้ที่เห็นนั้นได้นำ
เอาเรื่องของนางช้อยี่เขียนโกวไปแจ้งแก่เจ้าเมือง เจ้าเมือง
ไต่ขอกไปยังเมืองหลวงตั้งที่เขาแจ้งทุกประการนั้นแล้ว.

๗. ฮั่นเซียงจื่อ

อักษรจีนเขียนดั่งนี้ 韓 湘 子

เมื่อแผ่นดินพระเจ้าเต็กจงครองราชวงศ์ถัง ทรงกบ
พ.ศ. ตั้งแต่ ๑๓๒๓ ถึง ๑๓๕๕ สมัยนั้นมีชายคนหนึ่ง ชื่อ
ฮั่นเซียงจื่อเป็นหลานชั้นหยาบ ปลัดกระทรวงราชเพณ
ฮั่นเซียงจื่อผู้นมนิสสัยมักน้อย อีกนัยหนึ่งว่า นิสสัย
เขียน มักชอบขบขี้แต่วิเวกไม่นิยมในการโลกีย์ กระ
ทำแต่พิศตะขะเส่มอ ฮั่นหยูว่ากล่าวตักเตือนให้ฮั่น
เซียงจื่อเล่าเรียนอักษรสมัยหลายครั้ง เพื่อจะได้เข้า
ทำราชการมียศบรรดาศักดิ์ด้วยเขาบ้าง ฮั่นเซียงจื่อ
ว่าการเล่าเรียนของข้าพเจ้ากับท่านไม่เหมือนกัน ด้วย
อุปนิสัยของท่านกับข้าพเจ้าห่างไกลกันมาก ฮั่นหยู
โกรธแค้นมากแทบจะไม่นับว่าเป็นหลาน ในกาลวัน
หนึ่งฮั่นเซียงจื่อเที่ยวไปแสวงหาครบาอาจารย์ บังเอิญ
พบล่อท่งบนเขายิน ฮั่นเซียงจื่อก็ไปเล่าเรียนวิชา

ทวย ในกาลครั้งหนึ่งสิ้นเชิงจอไปพระที่ตำบลหนึ่ง
เห็นผลดอสีแก่งน้ำกิน ก็ขนบายชนต้นดอเก็บเอา
ผลดอมากนกงดกเหยยบนน้หีกทบทวชนเชิงจอตกลง
มา ร้างมนุษย์หายไ้กลายเป็นร่างเชียน

สิ้นเชิงจอครันสำเร็จเป็นเชียนแล้ว ไคว่จะทราบ
ชนหยทวยอิทธิฤทธิ์เพื่อให้ชนหยดงแก่การสำเร็จ ประ
จวบในชนนฝนแล้ง พระเจ้าแผ่นดินโปรกให้ชนหยขอฝน
ชนหยตงพิชขอฝนอยู่หลายวันฝนก็ไม่ตก จวนเจียนจะ
ดกดอทยแล้ว สิ้นเชิงจอแปลงเพศเป็นโยคีถอยบาย
เทรมา ขายนน้มทวหนงลือบอกขายฝน คนทงหลาย
เห็นตงนงก้นำความไปแจ้งให้ชนหยทราบ ชนหยให้คน
ใช้ไปพาทวโยคีมา แล้วขอร้องให้โยคีช่วยขอฝน โยคี
ก็เข้าพิชทำการขอฝน ในทันใดนั้นฝนคัก ๆ จนน้านอง
ถนน ชนหยไม่เชื่อในอธิหารของโยคี แล้วว่าฝนที่ตก
นตกด้วยพิชของข้าพเจ้า หรือตกด้วยพิชของท่าน
โยคีว่าฝนตกด้วยพิชของข้าพเจ้า ชนหยว่ามีหลักฐาน
อย่างไร โยคีว่าฝนที่ข้าพเจ้าขอมาตกลงแก่งน้ำชน

ดินแยกลงไป ๓ ฟุต ๓ นิ้ว ชันหยใช้ให้คนขุดดิน
ชันสจัน เห็นสมดังคำโยคีว่า จึงมีความเลื่อมใสใน
อธินหารของโยคีข้างเล็กน้อย แล้วโยคีก็ลากลับ

ในกาลวันหนึ่งชันหยทำบุญวันเกิด แยกเหลือนำ
ของขวัญมาแสดงความยินดีด้วยมากมาย พนักงาน
เลี้ยงเซอเซอแยกเหลือเสพสรา ในทันใดนั้นชันเซียงจอ
เข้ามาให้พรแก่ชันหย ชันหยเห็นหลานชายมาให้พรทั้ง
มีความยินดีและความแค้น ครั้นชันเซียงจอเข้านั่งด้วย
คนทั้งหลายแล้ว ชันหยถามว่า เจ้าไปเล่าเรียนวิชา
ตั้งหลายปี ลองแต่งฉันทให้ดลิกยท เพื่อจะไต่เห็น
ความคิดของเจ้า ชันเซียงจอก็แต่งฉันทขนบทหนึ่ง เป็น
คำโอ้อวดว่าตนมีอิทธิฤทธิ์ จะต้องการสิ่งใดก็ได้สัม
ความปรารถนา ชันหยว่าอำนาจอิทธิฤทธิ์ของเจ้าเป็นไป
ไต่ดังนั้นเท็จหรือ ถ้าจริงดังว่าแล้วจงลองทำเหล่าและ
ดอกไม้ม้าให้ข้าดลิกยท ชันเซียงจอจึงให้เขาให้เหล่ามา
ตั้งไว้ต่อหน้าคนทั้งหลาย แล้วเอาช่างทองคำขี้ดปากให้
เสียบ บัดเดี๋ยวเดี๋ยวเข้ค่างออกไปเหล่าเข้เต็มไห แล้ว

ให้เอากระดางใส่ดินมาเค้นน้ำรด ขยี้ขี้เคี้ยวหนึ่งคันไม้
 กิ่งอกขึ้นมา ผลก็ออก ๆ หนึ่งคล้ายคอกกุดตาน สีก็ออกไม่
 นนเช่นสีเขี้ยวแก่ ทกกลมมีหนึ่งสี่ตัวทอง ๑๕ ตัว เป็น
 คำฉันทสองบาท อักษรจีนเขียนดังนี้ 雲橫秦嶺家
 何在 雪擁南關馬不前 ได้แปลฉันทน์แต่ง
 เป็นฉันทไทยดังนี้ “เมฆมิดพนมฉิน ทิศฉันทมีเห็นหาย
 ทานล้ำจะอย่างกราย หิมะท่วมมอ้ออาชา” ฉันทน์หย่ออ่านแล้ว
 ไม่ทราบถึงความหมายของฉันทน์ ฉันทน์เซียงจื้อว่า สิ่ง
 ยับยั้งกาลให้ประจักษ์เช่นนี้ ไม่สามารถรู้ล่วงหน้า เมื่อถึง
 คราวดวงสมบียงจะทราบ แหกทั้งหลายก็เห็นด้วย ครั้น
 เสรีวงการเลียงคแล้วต่างก็ลากลับ แต่ฉันทเซียงจื้อนั้น
 เทยวไปตามข้าตามเขา เข้าคณะไปยเซียนนัยเป็น
 เซียนที่ ๗

เมือง่วนหัวศักดิ์ราชขยที่ ๑๔ รัชชกาลพระเจ้าเหียนจง

ครั้งราชวงศ์ถัง ตรงกับ พ.ศ. ๑๓๖๒ ราชขยตกแต่งให้ ไป
 ยมพุทธหัตถธาคทเมืองหงษา ใญ่พุทธหัตถธาคมาถง
 พระเจ้าเหียนจง ไปรทให้ใญ่พุทธหัตถธาคุ ประกฤษฐาน

หมอดอายุ 07/05/25๕5

ในพระราชวัง ทรงกระทำสักการบูชา ๓ วัน ด้วยเมือ
 ขพลวงมาแล้ว ราชทูตต่างประเทศมาถวายเครื่องราช
 ขรรณาการและกราบทูลว่า ทพระเจดีย์เมืองหงษาม
 พุทธหัตถธาค กำหนดเวลา ๓๐ บจงเบตพระเจดีย์ให้
 ประชาชนนมัสการครั้งหนึ่ง ฉายไคเป็นขเบตพระเจดีย์
 นั้นแล้ว ขนนฝนพากขบริบรณ ขานเมืองอยู่เย็นเป็นสุข
 ขหนาดงกำหนดเขาจะเบตพระเจดีย์ พระเจ้าเหยนจง
 ไปรดให้ราชทูตไปเมืองหงษายิมไคพุทหัตถธาคมา
 และไคทรงกระทำสักการบูชาแล้ว ไปรดให้เชิญพุท
 หัตถธาคไปประคิชฐานตามวัดต่าง ๆ วัดละ ๒ วันข้าง
 ๓ วันข้าง เพื่อให้ประชาชนกระทำสักการบูชา พวก
 ขุนนางและราษฎรต่างก็รีบไปกระทำสักการเขา โดย
 เกรงจะครบกำหนดขขมมา เขาจะเชิญพุทหัตถธาค
 กลับเสีย ขณะนั้นขึ้นหยเป็นปลัดกระทรวงเมืองไคถวาย
 หนงสอฉะขขหนง ว่าขวยเรื่องคเตยนกระคกนวมอพุท
 ว่าไม่สมควรจะขขฉิ ควรแต่เขากระคกนนั้นเผาไฟหรือ
 ขงเสียในนา เพศคคความเชอฉิของคคนข้นหลัง พระเจ้า

เขียนจงกรวชนฺหฺยมาก ไปรตให้ล้งพระราชอาชญา
 อย่างหนัก ขนนางผู้ใหญ่ช่วยกรวยทลขอโทษ โดย
 เห็นว่าชนฺหฺยเป็นคนซอตรง พระเจ้าราชวงศ์ถึงก็ไปรตให้
 พันโท แต่ให้เนรเทศไปกินเมืองเซียวเอียง (แต่จิว)
 ซงเป็นเมืองกันตาร

เมื่อชนฺหฺยออกจากเมืองหลวงจวน จะถึงเมืองกำนล้า
 และเขาฉนเนย เวลานั้นเป็นฤคหนาวหิมะจกจนแข็งขา
 มาทชนฺหฺยซบซ่งกระทาง ชนฺหฺยมียอายุมาก นั่งมา
 ขนหลังมาถกหิมะหนาวเหลือทนแทบหมดสติ พอเห็น
 คน ๆ หนึ่งวิ่งฝ่าหิมะมา ครั้นเข้ามาใกล้ จึงจำได้ว่า
 ชนฺเซียงจือ ชนฺเซียงจือกระทำค่านับแล้วถามว่า ท่าน
 ยังจำฉนที่สองบาททศคนทกลบดอกไม้มือครั้งนั้นได้
 หรือไม ชนฺหฺยถามว่าทนค้ายลใด ชนฺเซียงจือตอบว่า
 กำนล้า ชนฺหฺยไต่พังกถอนใจยาวแล้วว่า เคราะห์ค
 เคราะห์ร้ายของคนทั้งปวงพระเจ้าตราไว้แล้ว ใครเลย
 จะสามารถหลีกเลี่ยงพ้นได้ ฉิวกรรมตามทันก็ประสพ
 ผลร้าย ถ้าหากบุญส่งเสริมก็ประสพผลดี เป็นธรรมคา

หมดอายุ ๗/05/2565

คงเงาตามตัวฉะนั้น แต่ฉันทสองบาทนั้นไม่ได้มบท ข้า
 จะแต่งเพิ่มเติมให้เต็มบท แล้วฉันหยว่าฉันทที่แต่งใหม่
 รวมกับฉันทสองบาทนั้นเป็นบทหนึ่งให้ฉันเซียงจื่อฟง
 ฉันทบทนั้นชื่อ ซือลิตต อักษรจีนเขียนดังนี้

好	知	雪	雲	敢	本	夕	一
收	汝	擁	橫	將	爲	貶	封
吾	遠	南	秦	衰	聖	潮	朝
骨	來	關	嶺	朽	朝	陽	奏
瘴	應	馬	家	惜	除	路	九
江	有	不	何	殘	弊	八	重
邊	意	前	在	年	政	千	天

ได้แปลฉันทซิวลิตตของฉันหย แต่งเป็นอินทรวีเซียง

กึ่งนี้

๑๐ ยามเช้าถวายนาม

สายัณห์ประธานตรา

หมจดายุ ๐๗/๐๕/๒๕๕๕
 มรรคาอภิวินิต

เหตุทวยกกลเยียง

นฤบาลกัโกรธา

นิรเทศณะ เซียงเวอเซียง

ระขะมีกะแต่เวียง

สละทอศทพลกาย

๐ เมฆมิตพนมฉิน	ทิศถันมิเห็นหาย
ท่านล้าจะย่างกราย	หิมะท่วมอรุณาชา
เจ้าจากประเทศไกล	ผิจะได้เพียงอา
ช่วยเก็บกระดูกขี้	ยติฝังสมุทเจียง

แล้วชนเซียงจื่อ นำสนหุย ขาพักในเมืองท่านล้า สนหุย
 จงเซ่อถอดอศยคำสนเซียงจื่อ ทกล่าวไว้คงแต่กาลก่อนนั้น
 แท้จริง ในคนวนนั้นสนหุยกับสนเซียงจื่อสนทนากัน
 คุยเรื่องอดีตปรตยชนและอนาคต และวิชาเพญฺตะระ
 ให้ถึงแก่การสำเร็จ สนหุยเกิดเลื่อมใสในการสนทนา
 มาก ครั้นเวลาเช้าสนเซียงจื่อให้ยาแก่สนหุย ห่อหนึ่ง
 และว่ายานกนเมตตหนึ่ง อาจทนหนาวทนร้อนได้ ขหนึ่ง
 แล้วท่านบ้จะลากลับ สนหุยเห็นหลานจะกลับก็เสียใจ
 สนเซียงจื่อจึงว่าท่านกินยานแล้วไม่มีความเจ็บความไข้
 ไปถึงเมืองเซียวเซียงโดยสวัสดิภาพ ในไม่ช้าก็จะได้
 กลับคืนเมืองหลวง สนหุยถามว่าภายหลังเจ้ากับข้าจะมี
 เวลาพบกันหรือไม่ สนเซียงจื่อตอบว่ายังไม่ทราบ แล้ว
 กระทำค่านับลากลับหายไ้

曾國舅

御殿

๘. เข้ากักกู่
อักษรจีนเขียนดังนี้ 曹國舅

เมื่อครั้งราชวงศ์ซ่ง ตรงกับ พ.ศ. ตั้งแต่ ๑๕๐๓
ถึง ๑๘๑๘ ในเวลานั้นมีนางเข้าสี่คนหนึ่งไท่เป็นของเฮา
คำว่า "ของเฮา" คำนี้ แปลว่าพระมเหสี คือเป็น
พระมเหสีของ พระเจ้าราชวงศ์ซ่ง (จะเป็นพระเจ้า
แผ่นดินองค์ที่เท่าใด ก็ยังไม่พบ) ครั้นพระเจ้าราช
วงศ์ซ่งองค์นั้นสวรรคตแล้ว มกฏราชกุมารไท่ครอง
ราชสมบัติสืบสันตติวงศ์ จึงทรงตั้งให้นางเข้าสี่ของเฮา
ขึ้นเป็นของไท่เฮา คำว่า "ของไท่เฮา" แปลว่าสมเด็จ
พระพันยี่หลวง นางเข้าสี่ของไท่เฮามีน้องชายสองคน
น้องชายคนใหญ่ไม่ปรากฏชื่อ แต่สมัยนั้นเขาเรียกว่า
เข้ากักกู่ น้องชายคนที่สองชื่อเข้ายี้ เข้ากักกู่เป็นคนดี
แต่เข้ายี้นั้นเกกกระแหวก ถือตัวว่าเป็นพระราชวงศ์ มี
แต่คิดทำการฉ้อโกงไปว่าข้าราชการราษฎร คือฉ้อเอาที่

ส่วนไร่นาของผู้^๕อื่นมาเป็นของตน ถ้าเห็นลูกสาวใครสวย
 หรือมีคนขอกแล้ว^๕ ชนนั้นก็แสวงให้คนไป^๖ขอส^๖ ถ้าเขา
 ยินยอมยกให้ก็^๖เข็นอันไม่มีปากเสียง ถ้าเขาไม่ให้ก็ให้
 ข่าวไพร่ไป^๖ลุดคร่ำเอา^๖มาร่วม^๖เรียง^๖เคียง^๖หมอน^๖ เมื่อ^๖จ^๖ค^๖จ^๖าง
 แล้ว^๖ก็^๖ให้^๖หญิง^๖สาว^๖เหล่า^๖นั้น^๖เป็น^๖หญิง^๖โส^๖เภ^๖ณ^๖ี^๖ไว้^๖รับ^๖แขก
 เหล่า^๖พวก^๖พาล^๖สัน^๖ต^๖าน^๖ชั่ว^๖เห็น^๖เข้า^๖ย^๖มี^๖อำนาจ^๖ใหญ่^๖หลวง^๖
 ต่าง^๖ก็^๖พากัน^๖ประ^๖จบ^๖ประ^๖แจ^๖ง^๖ย^๖ง^๖ต่าง^๖ๆ^๖ เก^๖อน^๖นั้น^๖ล^๖ือ^๖เอา
 ทรัพย์^๖ของ^๖คน^๖นั้น^๖ เก^๖อน^๖หน้า^๖ล^๖ือ^๖เอา^๖ที่^๖ดิน^๖ของ^๖คน^๖นั้น^๖
 บาง^๖ครั้ง^๖ถึง^๖ก^๖บ^๖ท^๖ย^๖ศ^๖เจ้า^๖ทรัพย์^๖ค^๖าย^๖ก็^๖มี^๖ ถ้า^๖หาก^๖เจ้า^๖ของ^๖
 ทรัพย์^๖พ^๖อง^๖ร^๖้อง^๖ไป^๖ยัง^๖โรง^๖ศาล^๖ ช^๖น^๖ศาล^๖ต^๖ระ^๖ลา^๖การ^๖ก็^๖ไม่^๖รับ^๖
 พ^๖อง^๖ เหตุ^๖ก^๖ว^๖ย^๖เก^๖ร^๖ง^๖กล^๖ว^๖เข้า^๖ย^๖และ^๖พระ^๖ราช^๖อา^๖ช^๖ญา^๖ของ^๖
 นาง^๖เข้า^๖ลี^๖ซ^๖อง^๖ไท^๖เฮ^๖า^๖ เข้า^๖ก^๖ก^๖ก็^๖ไ^๖ด้^๖ว่า^๖ก^๖ล^๖่า^๖ว^๖ต^๖ก^๖ต^๖อน^๖เข้า^๖ย^๖
 ฝ^๖น^๖อง^๖เส^๖ม^๖อ^๖ เข้า^๖ย^๖จะ^๖ไ^๖ด^๖เช^๖อ^๖พ^๖ง^๖ก็^๖ห^๖าม^๖ไ^๖ไ^๖ และ^๖ยัง^๖โก^๖ร^๖อ^๖
 พ^๖ิ^๖ชา^๖ย^๖อ^๖ก^๖ค^๖ว^๖ย^๖ เข้า^๖ก^๖ก^๖ก็^๖ค^๖ิ^๖ค^๖เ^๖็น^๖ว^๖า^๖ การ^๖ท^๖พ^๖ส^๖าว^๖เร^๖า^๖ไ^๖ด้^๖
 เป็น^๖ซ^๖อง^๖เฮ^๖า^๖และ^๖ไ^๖ด^๖เล^๖อ^๖น^๖ช^๖น^๖เป็น^๖ซ^๖อง^๖ไท^๖เฮ^๖า^๖ฉ^๖ะ^๖น^๖ คง^๖เป็น^๖
 ท^๖ง^๖แต่^๖บ^๖ร^๖พ^๖ย^๖ร^๖ษ^๖ของ^๖เร^๖า^๖เป็น^๖ค^๖น^๖ ไ^๖ด้^๖ทำ^๖การ^๖ร^๖ก^๖ค^๖ล^๖ส^๖ย^๖เน^๖อง^๖
 เป็น^๖ลำ^๖ค^๖ย^๖มา^๖ท^๖ก^๖ช^๖น^๖ช^๖ว^๖ค^๖น^๖ เม^๖อ^๖ก^๖ุ^๖ค^๖ล^๖ส^๖ง^๖เส^๖ริ^๖ม^๖มา^๖ถึง^๖พ^๖ส^๖าว

ของเราจึงไต่เตสถึงสองไทเฮา เราผู้เป็นน้องก็พลอยม
 ยศถาบรรดาศักดิ์บริวารด้วย จึงไม่ต้องกรากกรำ
 ลำบากเหมือนคนทั้งหลาย เราควรจะตั้งใจทำราชการ
 ส่นองพระเดชพระคุณพระเจ้าราชวงศ์ซึ่งทั้งสองพระ
 องค์ และตำรงพระเกียรติยศของนางสองไทเฮาผู้พี่สาว
 ช่วยกันเชิดวงศ์สกุลจึงจะถูก ควรและหรือเข้ายกกระทำ
 แต่การชั่วช้าลามกไม่คิดถึงเงาข้างเลย เราได้ตกเตอน
 หลายครั้งหวังจะให้รู้สึกเพื่อสละความช่วยเหลือประพฤติกความ
 ดี ก็ไม่เชือดอแลวมีหน้าซ้ายงกลับมาโกรธเราอีกเล่า
 ถ้าหากว่าในชาตินี้ไม่มีบาปกรรมตามันสกกลของเรา
 ก็เป็นเคราะห์ดี น้องชายเราในชาตินี้แม้ไม่ประสพ
 เคราะห์ร้าย เมื่อตายไปแล้วไหนเลยจะหลบหลีกขม
 นรกแห่งยมโลกนั้น เราจะนอนอยู่ในเมืองหลวงต่อไป
 คนทั้งหลายจะเข้าใจได้ว่า พี่ชายเห็นชอบด้วยจึงไม่ว่า
 กล่าวตกเตอนน้องชาย เราจะอยู่เป็นพี่เป็นน้องร่วมบ้าน
 ร่วมเมืองกับคนพาลสันดานชั่วทำไม ควรเที่ยวแสวง
 หาความสุขเพราะเหตุคิดว่า เมื่อเข้ากักรู้สึกขำขุญ

คุณโทษแล้วปล่อยปละละเลยการทำงานทั้งปวงเสีย คิด
แต่จะไปอยู่ป่าทางเคี้ยว ตั้งแต่กาลนั้นเป็นต้น เข้ากักกุ
กถศลกินเข่าเพ็ญการกศล และเอาเงินทองให้ท่าน
แก่ผู้จนยากโดยไม่เลือกหน้า เทียวลาญาติมิตรและ
สั่งสอนลูกเมียอยู่หลายเวลา

ในกาลวันหนึ่ง เข้ากักกุแต่งเป็นโยคีเทียวเคียวไป
ในราวป่าเพื่อแสวงหาที่สงบสำหรับทำพิธขำเพ็ญ ตะบะ
ก็พบถ้ำที่เชิงเขาถ้ำหนึ่งสมควรปรารธนา เข้ากักกุ
ตั้งขำเพ็ญตะบะอยู่ถ้ำนานหลายปี (อาหารของเข็ยน
ขณะเมื่อขำเพ็ญตะบะยังไม่สำเร็จ มีในแพทย์ศาสตร์
ภาษาจีน แต่วิธีประสมอาหารนั้นยากนักยากหนา) จน
ถึงความสำเร็จ เมื่อเข้ากักกุสำเร็จ ฅานตะบะแล้ว
เวลาเช้าวันหนึ่ง ชันเจงหลี่เข็ยน ไท่ริชขัญซาให้ไปรับ
เข้ากักกุมาเข้าคณะไซ่เข็ยน จึงพร้อมกบิลอห่งขัน
เข็ยนขิเมฆไปณะโรงเจ เข้ากักกุเข้าฅานตะบะมีผิว
พรรณผอนใสศงพระจันทรทรงกรก เข็ยนทงสองตรง
เข้ามาถามด้วยความยินดี ว่าท่านตั้งพิธทำตะบะเพื่อ

ประสงคฺ์สังใจ เข้ากักกฺ์ตอบว่าสิ่งทั้งหลายไม่ต้อง
 ประสงค์ ประสงค์แต่ความแท้จริงแห่งฉนวนตะบะ เขียน
 ทั้งสองว่าการแท้จริงนั้นอยู่ที่ไหน เข้ากักกฺ์ยกมือขึ้น
 ไปบนสวรรค์ เขียนทั้งสองถามว่า สวรรค์มีอยู่ที่ไหน
 เข้ากักกฺ์กชทหัวใจ สันใจหลเซเขียนหัวเราะแล้วว่า
 สวรรค์ในอก นรกในใจ ใจคือตะบะ ตะบะนั้นแหละใจ
 เมื่อท่านบำเพ็ญตะบะถึงขั้นนั้นแล้วก็เป็นอันสำเร็จฉนวน
 เชิญท่านไปสู่สำนักลีเลากนทวักกันเถิด เข้ากักกฺ์คำนัย
 เขียนทั้งสองด้วยความยินดีพร้อมกันจนขมิ้มผลอยไป
 เขาหัวทวักกัน

ฝ่ายลีเลากนสลิตอยู่ในคหาก็ชวนคนเขียน จึงกล่าว
 ว่า คณะไผ่เขียนยังชากอยู่คนหนึ่งคือเข้ากักกฺ์ บคน
 เข้ากักกฺ์บำเพ็ญตะบะลอยเลิศคั้นสังสคฺ์แล้ว คณะไผ่
 เขียนครบบริบูรณ์จะมาประชุมคณะที่นครไปก่อนรีย อวน
 คเขียนรบเขียนนยฺ์ชากออกไปถึงประตูคคหา เห็นทักทวัก
 เียงแก้วเล่า นำไซหัว สันเซียงจือ ช่อเขียนโกวียนอยู่

ต่างคำนึงซึ่งกันและกัน แล้วทักท้วงว่า ฮันเจงหลี่
 ลือท่งซันไปรับเข้ากกก^๗ซึ่งจะได้เป็นเซียนที่ ๘ ในคณะ
 ไช่เซียนมารับเซียนยัญชา อวนคุ้เซียนว่า ควรยินดี
 ในการที่ไช่เซียนครบบริบูรณ์ในเร็ววัน ถ้าหวนคิดไปดู
 สมัยอาจารย์ทักท้วงสำเร็จเมื่อครั้งโน้นมาจนบัดนี้ เวลา
 ในโลกมนุษย์คงพันช้านานนักหนา แม้คิดเป็นเวลา
 แห่งโลกเซียนก็ไม่นานเท่าใด เซียนทั้งหลายได้ฟัง
 ก็หัวเราะ พอดีฮันเจงหลี่ ลือท่งซัน นำเข้ากกก^๗มา
 คำนึง เมื่อรับคำนึงกันแล้วจึงเข้าไปในคฤหาสน์
 คฤหาสน์ราชวงศ์โลกุนนั่งอยู่ละที่อื่นควร แต่เข้ากกก^๗
 นนย่นอยู่โดยยังไม่ได้รับเซียนยัญชา ลือโลกุนว่า การ
 ที่เข้ากกก^๗สละลาภยศแห่งโลกมนุษย์ ตั้งบำเพ็ญตะบะ
 จนสำเร็จอย่างลดยเลิศถึงขั้นสูงสุด นานทีเดียวนัก ควร
 ยกย่องให้เข้ากกก^๗เป็นเซียนที่ ๘ ในคณะไช่เซียน
 เข้ากกก^๗ทำเขมยจางคฤหาสน์ราชวงศ์มารับเซียนยัญชาแล้ว
 นั่งอยู่ในที่อื่นควร ลือโลกุนสนทนาด้วยเซียนทั้งหลาย

ขอสมควร เชี่ยนทั้งหลายทำเขยทางคพระทิสฐกรภย
ถิเลากนและค่านับอวนคชูเชี่ยนออกไปถึงประตุถำ ต่าง
ก็ชี่เมมแยกย้ายกันไปสู่สำนักของตน ๆ

หมดตำนานไปยเชี่ยน